

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HOOG SPEL

N° 2516

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Hoog spel

HOOFDSTUK I

ER WORDT EEN BELANGRIJKE DELEGATIE VERWACHT

Sedert enige dagen maakten de Londense kranten, en vooral die welke veel werden gelezen in handelskringen, melding van de aanstaande komst van een Japanse delegatie, die uit tien leden zou bestaan waarvan enige behoorden tot de Kamers van Koophandel te Tokio en Kobe, welke ten doel had de handelsbetrekkingen tussen Engeland en Japan zoveel mogelijk te bevorderen.

In de City van Londen zou deze delegatie op het stadhuis worden ontvangen en 's avonds zou er in Guild Hall een banket plaats vinden, waarbij de premier een toespraak zou houden.

Na de officiële ontvangst zou het particuliere initiatief voor de overige feestelijkheden zorgen.

Er was reeds een voorlopig programma opgemaakt: de heren uit Tokio en Kobe zouden de Scheepvaarttentoonstelling bezoeken, men zou een tocht over een gedeelte van de Theems maken, men zou hen enige belangrijke fabrieken laten zien, zij zouden ook de haven van Londen kunnen inspecteren, benevens de havens van Hull, van Portsmouth, van Southampton en nog enkele andere steden en er zou een galadiner en ook een receptie van de Londense Kamer van Koophandel en fabrieken plaats vinden.

Terwijl dit alles voorbereid werd, was de Japanse commissie reeds lang onderweg, en het zou nog slechts enkele dagen duren, vóór zij in Engeland voet aan wal zette.

Onder de personen die met meer dan gewone belangstelling kennis namen van de aanstaande komst der Japanse missie, bevond zich ook John Raffles, de door de politie reeds lang gezochte Gentleman-Inbreker, de verklaarde vijand van Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, die, zoals men zal weten op Scotland Yard superintendant wordt genoemd en van inspecteur James Sullivan, de bekwame detective, en de rechterhand van de superintendant.

Na een periode van opwindende avonturen in Amerika, was Raffles eindelijk weer veilig teruggekeerd naar de Engelse hoofdstad, in gezelschap van zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en van zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Enige dagen van rust waren gevolgd op die reeks van spannende avonturen, die hen herhaaldelijk in levensgevaar hadden gebracht.

Wat Charles Brand betreft, hij hoopte vurig dat er voorlopig een einde zou komen aan de lust tot zwerven welke John Raffles, alias Lord Lister, alias Lord William Aberdeen in het bloed scheen te zitten.

Het zou aldra blijken, dat de jongeman daarmee een niet te verwezenlijken illusie koesterde.

Wel hadden de ondernemingen in de Verenigde Staten de Grote Onbekende een aanzienlijk bedrag aan geld en kostbaarheden opgeleverd, hetwelk thans in de kluis van het grote herenhuis in de Cromwell Street wachtte om naar het eenzame eiland te worden vervoerd, waar John Raffles zijn schatten bewaarde, maar om nu op zijn lauweren te gaan rusten, daar voelde Raffles niets voor.

Op het tijdstip, waarop deze vertelling aanvangt, bevond de onder-

nemende avonturier zich in de bibliotheek van zijn huis, hetwelk hij bewoonde onder de naam Lord Aberdeen, die als zodanig bekend was om zijn zonderlinge eenzelvige aard, en om zijn menslievendheid.

Hij was in rijcostuum gekleed en hield een karwats in de hand, omdat hij op het punt stond een wandelrit te gaan maken op Rotten Row in het Hydepark.

Hij had het juist verschenen ochtendblad van de Times in de hand, en legde dit nu neer na de handelsberichten te hebben gelezen.

Nu stond hij op, ging naar een der brede hoge ramen, die uitzicht gaven op de tuin, welke zich achter het huis uitstreckte, waardoor men nu eerst goed kon zien, hoe voortreffelijk het licht grijze rijcostuum hem kleedde, en hoe goed het zijn slanke, gespierde gestalte deed uitkomen.

Zijn grijze ogen staarden schijnbaar doelloos naar de ontbladerde bomen en dwaalden een ogenblik naar het tuinhuis, waaronder zich de geheime werkplaats bevond, ten koste van eindeloos geduld en veel geld aangelegd.

Plotseling wendde hij zich om, want de deur werd geopend, en er trad een jongeman binnen, eveneens in rijcostuum gekleed, met een rond en blozend gelaat, waarin twee grote blauwe ogen vrolijk schitterden.

Deze jongeman was Charles Brand, de trouwe vriend van de Grote Onbekende.

Terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte riep hij:

— Sta in 's hemelsnaam niet te dromen of te peinzen, Edward, want dan houd ik mijn hart vast.

— Hoe zo, amice? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat je, al denkende, wel weer een nieuwe onderneming zal verzinnen en naar mijn bescheiden oordeel hebben we de laatste maanden ruimschoots ons deel gehad.

— Ik wil niet ontkennen dat het

een vrij drukke tijd was, hernam Raffles glimlachend.

— Een vrij drukke tijd? herhaalde Brand verontwaardigd. — Het was voldoende om het gehele bestaan van een brave burgerman te ondermijnen. Die had zijn leven lang genoeg gehad aan wat wij in slechts enkele weken in New York beleefd hebben.

— Het is waar. De bende van het Kwade Oog heeft ons handen vol werk gegeven.

— Dat is nog zeer bescheiden uitgedrukt. Ik verbaas er mij nog over dat wij heelhuids uit de Verenigde Staten zijn kunnen terugkeren.

— Misschien is alles nog niet eens afgelopen, zei Raffles.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand.

— Ik bedoel dat de Bende van het Kwade Oog zich wel eens zou willen wreken over de geleden nederlaag — en het zal je wel bekend zijn dat die misdadigers organisatie over de gehele wereld haar vertakkingen heeft — en dus ook hier te Londen.

— Ik geloof niet, dat dit de goede manier is om een aangename stemming te verwekken, een ogenblik voordat wij een wandelrit gaan maken, meende Brand. Zouden we niet liever een ander onderwerp aansnijden?

— Ja, laat ons dat doen. Wij moesten ons de prachtige winterdag niet verzuren, door te praten over een gevaar dat er nog niet is.

— Dan zijn we het eens. Ik verheug mij er over dat alles achter de rug is, en dat er nu waarschijnlijk een periode van rust aanbreekt.

— Wat noem je rust? vroeg Raffles. Denk je soms dat ik ga luiereen?

— Neen, daar ken ik je te goed voor, antwoordde Brand. Maar je kunt je tijd zeer goed op een andere wijze besteden. Ik weet, dat je een veelzijdige belangstelling hebt, Edward. Er zijn een massa dingen

waarmee je je rusteloze geest kunt bezighouden.

Raffles kwam langs het tafeltje, waarop hij de Times had neergelegd en vroeg nu met een geheel veranderde stem:

— A propos — volg je de berichten wel betreffende de komst van de Japanse handelsdelegatie?

Brand haalde de schouders op en zei:

— Ik stel er, om je de waarheid te zeggen, niet veel belang in.

— Ik zou gaarne willen dat je daar enige aandacht aan wijdde, zei Raffles.

Brand, die al met de kruk van de deur in de hand stond, wendde zich om, keek Raffles onderzoekend aan en vroeg:

— Wat bedoel je, Edward? Waarom moet ik daar belang in stellen?

— Wel, omdat ik het ook doe, antwoordde Raffles loconiek.

— Zeg dan in 's hemelsnaam waarom! zei Brand.

— Ten eerste omdat zich hier weer verschillende mogelijkheden voordoen, die mij groot voordeel kunnen opleveren.

Met een wanhopig gebaar hief Brand de handen ten hemel, alsof hij deze tot getuige aanriep van de ongeneeslijke lust tot het ondernemen van schier onmogelijke dingen van de Grote Onbekende, en riep toen uit:

— Ik heb er een vaag vermoeden van gehad, van het ogenblik af dat ik je voor het eerst over die Japanners hoorde spreken. Ik heb mij er wel voor gewacht er ook maar met een woord over te gewagen, omdat ik geen slapende honden wilde wakker maken, maar het schijnt mij toch niet gebaat te hebben, want een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg.

— Precies. Die heren uit Japan trekken mij inderdaad aan. Ik kan nu nog niets met zekerheid zeggen, maar ik geloof dat zich hier wel een gelegenheid zal voordoen een goede

slag te slaan; maar ik beloof je dat wij hier niet meer over zullen spreken, ten minste niet gedurende onze wandelrit.

Raffles hield woord, want hij begon nu aanstonds over iets anders te praten nog terwijl de beide mannen het vertrek verlieten, de gang volgden, de brede trap afdaalden en door de ruime vestibule op de voordeur toetraden.

Voor het trottoir stond reeds een man van reusachtige lichaamsbouw, die twee paarden bij de toom hield.

Die reus was James Henderson, de chauffeur, die nog tal van andere karweitjes opknapte en van alle markten thuis was.

De functie van stalmeester, die hij thans waarnam, was geen sinecure, want er stonden geregeld vijf of zes paarden in de stal naast de garage.

Raffles en Brand liepen op de paarden toe en wierpen zich met een enkele sprong in het zadel. Henderson keek het tweetal een ogenblik vol bewondering na, en verdween toen in het huis.

De twee ruiters sloegen stapvoets de weg in naar het Hyde Park, waar zich omstreeks deze tijd met voorliefde vele Londenaars plegen op te houden, die in het bezit zijn van paarden, rijtuigen of automobielen.

Na een rit van een half uur bereikten zij het park en reden het door een der grote hekken binnen.

Ofschoon het nog vrij vroeg was, heerste er reeds een opgewekte drukte op Rotten Row, de voorname rijweg van 't park, welke naar het Albert Memorial voert.

Nauwelijks hadden zij deze weg halverwege afgelegd, of het paard van Raffles maakte eensklaps een zijsprong, die menig andere ruiter uit het zadel zou hebben geworpen. Het jonge dier was blijkbaar geschrokken van een grote witte auto, die in snelle vaart voorbij stooft.

— Het is maar goed, dat witte

auto's even zeldzaam zijn als witte raven, zei Raffles die zijn rijdier weer tot rust had gebracht, door het enige malen over de glanzende nek te strelen.

— Ja, zei Brand, ik wist ook niet wat ik zag, toen ik die witte wagen voorbij zag flitsen, men moet die auto, dunkt mij, op uren afstands kunnen zien.

— Dat kan men ook, en dat is ook juist de bedoeling, hernam Raffles bedaard. De eigenaar heeft die kleur natuurlijk gekozen om op te vallen.

— Ken je die man dan?

— Van naam ten minste. Hij is namelijk fabrikant van oliën en vetten en het schijnt ongelooflijk te zijn wat er van dat goedje door leger en vloot gebruikt wordt. Het loopt in de miljoenen gallons, en ik verzeker je, dat die smeeroliefabrikant, hij heet Albert Kettle, zijn volle deel van die leveranties heeft weten machtig te worden. Men schat hem op dit ogenblik op een fortuin van omstreeks tien miljoen pond.

— O, niet méér! riep Brand uit. Het is in ieder geval beter dan zo héél weinig.

— Precies. Hij is daardoor in de handelswereld een grote reputatie en heeft machtige relaties. Hij heeft op een handige wijze een groot aantal aandelen van belangrijke maatschappijen weten te krijgen, kortom hij is een geldkoninkje en men moet rekening houden met M. Kettle, die vroeger al blij was als hij zijn vrouw en zijn twee dochters de zomermaanden naar een badplaats kon sturen.

— Je bent goed op de hoogte, Edward, zei Brand. Hoe kom je aan al die wijsheid?

— Ik was niet lang geleden eens op de jour van Lady Lurham — en daar werd ik aan hem, zijn vrouw en zijn dochters voorgesteld.

— Wat? Hebben die parvenu's toegang tot de woning van de adel?

Raffles haalde zijn schouders op en zei:

— Vergeet toch niet, amice, hoezeer de toestanden de laatste jaren verandèrd zijn; de adel is verarmd, weliswaar hebben vele hunner hun exclusieve trots en hun ongenaakbaarheid behouden, maar anderen hebben begrepen, dat de tijd van separatisme voorbij is, en dat zij er verstandig aan doen, de geest des tijds te aanvaarden zoals die nu eenmaal is.

— Nu, en hoe vindt je de dames Kettle?

— Zij vielen mij nog al mee, om je de waarheid te zeggen. Die meisjes zien er aardig uit en zij missen gelukkig het olieachtige van hun vader, wie men op mijlen afstand zijn maatschappelijke stand en zijn beroep kan aanzien. Alleen doen die lieve kinderen wat al te veel hun best om artistiek te schijnen. De een studeert een weinig zogenaamd in de letteren, weeft sarongs en declameert, de andere speelt piano, gitaar en verbeeldt zich een mooie stem te hebben.

— Er zullen wel liefhebbers naar deze goudvisjes hengelen...

— O ja, een massa, maar ik geloof niet dat de lieve kinderen hun keus reeds gedaan hebben. Zij zijn blijkbaar van oordeel dat ze volstrekt geen haast hebben, en rustig kunnen afwachten tot zich een geschikte candidaat aanmeldt. De moeder heeft een zwak voor de adel en

zou haar dochters het liefst aan een of andere baronet of graaf uithuwelijken. Het verwondert me een beetje dat je de naam van de man nooit gehoord schijnt te hebben.

Brand dacht even na en zei:

— Jawel, wacht even, ik meen mij nu te herinneren dat ik zijn naam gelezen heb in verband met de komst van die Japanse delegatie.

— Ja, het heeft in de krant gestaan, dat Kettle heeft voorgesteld te zijnen huize een soiree te geven, waarop de kopstukken van de Londense groothandel en de leden van de Japanse missie ontvangen zouden worden.

— Er werden, geloof ik, bezwaren tegen ingebracht?

— O, voor ons buitenstaanders was er natuurlijk niets tegen, maar je moet niet vergeten dat die delegatie uit Japan een officieel karakter heeft en dat het dus de vraag is of men aan een enkele particulier wel kan toestaan, de Japanners op een officieus diner uit te nodigen, waar natuurlijk ook gewichtige toespraken zullen worden gehouden. Maar dat is nog niet eens alles. Die M. Kettle schijnt nogal eierzuchtig te zijn, hij deed zelfs het voorstel dat de soiree te zijnen huize zou plaats vinden, vóór die op Guild Hall, waar de premier en waarschijnlijk ook de ministers van handel en nijverheid het woord zouden voeren. En dat schijnt hij klaar gespeeld te hebben.

HOOFDSTUK II

DE TE VOLGEN LIJN WORDT UITGESTIPPELD

Brand slaakte een uitroep van verbazing en wierp Raffles een vragende blik toe, zeggend:

— Die man heeft het dus gewonnen van de regering?

— Dat is niet zo verwonderlijk, Charles. De arbeiders en het kapi-

taal beheersen op dit ogenblik de wereld, en overal ter wereld moeten de regeringen er rekening mede houden, of zij willen of niet. Die Kettle schijnt voor het ogenblik met een paar zijner vrienden de Londense Beurs te beheersen — en

van deze is weer de Beurs te Tokio afhankelijk. Met drie of vier andere kapitalisten bezit hij stapels pakketten van de aandelen in een paar zeer belangrijke stoomvaartlijnen en spoorwegmaatschappijen en bovendien heeft hij zich het bezit weten te verwerven van een groot aantal mijnaandelen en nu is het wel mogelijk dat de steenkolenmijnen in Engeland niet meer zo rendabel zijn als vroeger, maar dat zal zich mettertijd wel weer herstellen. Je kunt je dus de macht van deze man voorstellen.

— Ja, ik zie nu in dat de regering wel eens moet zwichten als zij met zulke geldvorsten te doen heeft.

— Wanneer zal die soiree van Kettle plaats hebben?

— Reeds op de eerste dag van de aankomst der Japanners.

— En wanneer heeft de receptie in Guild Hall plaats?

— Pas twee dagen later. De regering heeft waarschijnlijk op die manier de indruk een weinig willen verbloemen van het feit, dat zij pas in de tweede plaats komt!

— En wanneer komt die missie hier?

— Aanstaande donderdag, dat is dus over vier dagen!

— Gelukkig; dan hebben wij tenminste nog vier dagen de tijd! riep Brand uit. Vier dagen vacantie hebben wij zeker wel verdiend.

— Maar van die vier dagen zal ik er toch wel een paar nodig hebben om mijn toebereidselen te trefsen, zei Raffles glimlachend.

— Je bent dus werkelijk van plan, de komst van die Japanse missie aan te grijpen, om... hm... nou, ja, je weet wat ik bedoel...

— Precies, Charles, ik acht de gelegenheid uiterst gunstig.

— Het kan aan mij liggen, maar dat kan ik nog niet inzien, gaf Brand hoofdschuddend te kennen.

— Dan heb je ook de berichten dienaangaande niet grondig bestudeerd, amice, zei Raffles.

— Dat ontken ik niet. Ik heb je dadelijk gezegd, dat ik niet veel belang stelde in de komst dier heren uit het verre oosten.

— Dat is jammer, want dan zou je hebben geweten dat de Japanners hier komen met een groot bedrag aan contant geld.

— Wat gaan zij daarmee doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zal ik je vertellen. De heren die hier te Londen aankomen, hebben in opdracht met een aantal Engelse kapitalisten, grootfabrikanten en zakenlieden over te gaan tot de stichting van een Engels-Japanse handelsonderneming met een werkkapitaal van twintig miljoen pond sterling; de leden van de delegatie zijn de overbrengers van twee miljoen pond, die enigszins plechtig aan de president van de op te richten onderneming zullen worden ter hand gesteld. Nu zal je alles wel duidelijk zijn.

— Jawel, in zoverre dat het hier een reusachtige onderneming betreft maar voor het overige...

— Dat overige is, dat de president aan wie dit bedrag ter hand zal worden gesteld, M. Kettle is.

— En waar zal dat geschieden?

— In zijn eigen huis. Er was eerst sprake van, dat deze plechtigheid in de Guild Hall zou plaats vinden, maar op voorstel van M. Kettle heeft de overhandiging in diens huis plaats.

— En op welke wijze zouden wij daar nu bij betrokken kunnen worden? vroeg Brand.

— Ik heb reeds een voorlopig plan uitgestippeld, waarin jij een grote rol moet vervullen, amice.

Je hulp is in deze aangelegenheid zelfs onontbeerlijk, het huis van M. Kettle is namelijk lang niet voor de eerste de beste toegankelijk, en men moet daar deugdelijk geïntroduceerd zijn. Het spijt mij nu achteraf, dat ik niet meer werk heb gemaakt van de twee jonge dames,

Alice en Isabel, toen ik aan hun werd voorgesteld, want dat was mij nu van pas gekomen. M. Kettle heeft 't 'n beetje hoog in de bol, en alleen personen van adel hebben zonder meer toegang tot zijn huis. Ik kan echter niet als Lord William Aberdeen mijn voorbereiding daar beginnen, en er zal vrij wat voorbereiding nodig zijn. Daarom zou ik je willen verzoeken de rol van adellijke jongemens op te nemen. Je moet beginnen met de dochters van Kettle kennis te maken.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan.

— O jawel, als je het maar wat handig aanlegt.

— Noem mij dan maar eens een middel.

— Ik weet een beproefd middel, dat in romannetjes en op het toneel vaak wordt toegepast en altijd met succes. Je zult dus wel zo goed zijn je door de auto der jonge dames te laten overrijden.

— Dat is toch zeker een grap van je ?

— Wel neen, Charles, ik meen het! Ik spreek nu over zaken, en dan passen geen grapjes, maar je moet de zaak ook niet te tragisch opvatten. Ik verlang natuurlijk niet dat je jezelf onder de wielen van de auto werpt. Je hebt niets anders te doen dan in één van onze kleine two-seaters te gaan zitten, en je te laten aanrijden door de grote wagen, waarin de twee meisjes iedere dag hier wat komen rondtoeren.

— Maar ik ken ze niet...

— Ik zal je ze dadelijk aanwijzen. Kijk maar, die witte auto staat daar juist stil en M. Kettle verwaardigt zich het woord te richten tot een jongeman op een motorrijwiel, die aandachtig naar de woorden van wijsheid luistert die over de lippen van de oliekinging vloeien.

De twee vrienden dreven de paarden tot wat groter snelheid aan en een paar tellen later kwamen zij stapvoets voorbij de witte wagen

waarin, behalve de chauffeur, vier personen gezeten waren, allen zo dik in pelsen gehuld dat er niet veel meer van hun te zien viel dan een klein gedeelte van hun gezicht.

Charles Brand vestigde zijn blikken aanstonds op de twee dochters van de machtige beursman, die er in hun bontmantels zeer aantrekkelijk uitzagen, en waarvan de éne lichtblond en de andere een brunette was.

Hij wierp ten slotte een vluchtige blik op M. Kettle, een man van een jaar of vijftig met het gelaat van een nijdige bulldog, hangwangen, een kleine brede neus en grijsgroene, een weinig uitpuilende ogen.

Hij had een gladgeschoren gelaat, en zijn tanden staken vrij ver vooruit, hetgeen er ook al niet toe bijdroeg hem mooier te maken.

Toen zij een eindje verder waren zei Brand:

— Die witte auto is al op verre afstand te herkennen.

— Jawel, zei Raffles, maar die meisjes hebben een eigen wagen, een grote Rolls Royce, lichtblauw gelakt en als mascotte staat er voor op de motorkap een koperen politieagent met opgeheven arm. Je begrijpt dus dat je voorzichtig moet zijn.

— O, dat wil ik je graag beloven, antwoordde Brand haastig, ik verzeker je dat ik wel goed zal oppassen. Maar als zij vanmiddag nu eens niet verschijnen?

— Dat zou jammer zijn, want dan zouden wij iets anders moeten verzinnen en dat zou ons weer ophouden. Blijf hier echter in ieder geval maar tot een uur of vier, als zij er dan nog niet zijn kun je wel weer inrukken, want dan is het net zo goed als donker.

De twee ruiters waren nu de Serpentine genaderd, die was dichtgevroren en waarop druk werd schaatsengereden, en volgden nu de brede weg, die naar de Marble Arch voert, een der voornaamste toegangswegen van het bekende park dat tot de zo-

genaamde longen van Londen behoort.

Door de koude en de lichaamsbeweging hadden beiden langzamerhand een flinke eetlust gekregen, en zij keerden dus naar huis terug, waar Henderson de paarden in ontvangst nam, verkleedden zich en gingen in de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen vice-president was, lunchen.

Daar er in de eetzaal hier en daar reeds gesproken werd over de komst der Japanse missie zetten de twee vrienden onder hun gesprek door, beide oren goed open, en vingen nu en dan een waardevolle vingerwijzing op, die hen later van nut kon zijn. Na gegeten te hebben verlieten beide vrienden het clubgebouw in de Oxfordstreet en begaven zich naar een huis in de Baker Street, enige jaren geleden door Raffles gekocht, en dat uitstekend geschikt was om er plannen als deze voor te bereiden, daar het niet minder dan drie ingangen had. Eén aan de voorzijde van het huis, één in de zijmuur en één in de schutting die de tuin omgaf, en waar Raffles voorlopig afscheid nam van Brand.

— Je zult in de geheime kast wel het nodige vinden voor de vermomming, zei Raffles; van dit oogenblik af ben je Sir Roger Greenwood, baronet.

Je bent schatrijk, je bent natuurlijk vrijgezel, kortom je hebt alle eigenschappen om een jonge dame het hoofd op hol te brengen. En... denk er om dat de tijd nog maar kort is, en dat je daar in huis alleen gemakkelijk toegang kunt vinden, als Kettle de indruk krijgt, dat hij wellicht in jou een aanstaande schoonzoon mag begroeten.

Brand wilde nog iets zeggen, maar Raffles sneed hem de pas af, door hem glimlachend de hand te drukken met de woorden:

— Ik ga nu naar de Cromwell Street, en ik kom je hier over ongeveer een half uur de two-seater brengen — hoe minder je bederft aan het wagentje, hoe liever het mij natuurlijk is.

Hij wuifde Brand met de hand vaarwel, na met een sleutel van eigenaardig model de zijdeur te hebben geopend en vertrok toen met gezwinde pas.

HOOFDSTUK III

HET EERSTE SCHOT IS RAAK

Precies op de afgesproken tijd kwam Raffles, die nu zelf zijn geelaat een geringe verandering had laten ondergaan, voldoende echter om hem als Lord Aberdeen onkenbaar te maken, met een fraaie cabriolet voor de deur van het huis in de Bakerstreet aanrijden.

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open, een andere echter als waardoor Brand was binnengetreden en er verscheen een elegant gekleed jongmens op de drempel, gehuld in een lichtgeruit pak, waarover hij een korte met bont ge-

voerde jas droeg.

Hij had een bleke, interessante tint, en een aankomend donkerblond kneveltje onder de neus, dat juist boven de mondhoeken was afgeschoren, de wenkbrouwen waren een weinig aangezet, het haar was door middel van een kleursel donker getint, kortom Charles Brand was een heel ander mens.

— Mijn compliment, zei Raffles op zachte toon, toen hij snel uitstapte, om voor zijn vriend plaats te maken, je ziet er zo uitstekend uit. Maak nu maar gauw dat je in

Hyde Park komt, en speel je rol zoals het behoort. Wij zullen het er voor houden dat dit voorlopig je woning is.

Nog een handdruk, en Brand reed weg.

Hij deed ongeveer twintig minuten van de Bakerstreet tot Marble Arch, daar hij hier en daar voor verkeerslichten moest stoppen, maar nauwelijks was hij Hyde Park binnengereden of hij zag dat het geluk hem gunstig was, — als men deze uitdrukking tenminste mag gebruiken, ten aanzien van een jongeman, die hier was gekomen met het voornemen om zich door een grote auto te laten aanrijden.

Vlak voor hem uit reed de blauwe Rolls Royce, bestuurd door een chauffeur in een donkere livrei, met een brede bontkraag om de hals en in de auto zaten de twee jonge meisjes, in wie Brand aanstonds de dochters van M. Kettle herkende.

Raffles scheen wel gelijk te hebben gehad Brand lof toe te zwaaien over diens uiterlijk want Alice en Isabel keken elkander aan, en maakten blijkbaar een opmerking over de heer in de cabriolet die zijn wagen met vaste hand bestuurde.

Een paar malen reed Brand de grote blauwe wagen voorbij, als om de snelheid van zijn auto te bewijzen — en toen had de aanrijding plaats.

Dichtbij de Serpentine was een verkeersknoop ontstaan, doordat de inzittenden van een grijze auto die blijkbaar naar het drukke gewoel op de bevroren vijver hadden willen kijken, hun chauffeur opdracht hadden gegeven te stoppen.

De man had hieraan voldaan, zonder voldoende op het hem achterop komende verkeer te letten. Er ontstond een zogenaamde kettingbotsing, waarbij drie of vier wagens betrokken waren, die enkele seconden daarna schots en scheef door elkander stonden temidden waarvan de kleine cabriolet van Charles

Brand een zeer benarde positie innam.

Het portier was opengesprongen en de bestuurder was er uit geslingerd. Van alle kanten kwamen wandelaars aanzetten, die het half opzij gevallen wagentje weer op de wielen zette, terwijl anderen zich met de jongeman bemoeiden, die er wonder boven wonder goed scheen af te zijn gekomen.

Zijn handen waren van binnen wat geschaafd, zijn elleboog stak door een der mouwen, en hij klaagde over wat pijn in de borst, maar voor het overige was hij heelhuids overeind gekomen.

Alice en Isabel waren erg geschrokken en stapten uit en vroegen aan de hen omringende wandelaars of er geen ernstige ongelukken hadden plaats gehad.

Op dat ogenblik kwam Brand aanhinken, nam zijn hoed af, die een gediensstige voorbijganger voor hem had opgeraapt, en zei met een pijnlijk vertrokken gezicht:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, dames, dat ik u zo veel last heb berokkend, en ik verzeker u, dat uw chauffeur volstrekt geen schuld treft; ik heb alles alleen aan mijn eigen onhandigheid te wijten.

— Maar gij had wel overreden kunnen worden, mijnheer! riep Alice, de brunette, verschrikt uit.

— Laten wij dan het toeval prijzen, miss, dat mij er met een paar blauwe plekken, een paar geschaafde handpalmen en een vernield costuum heeft doen afkomen.

— Maar uw wagen is op dit ogenblik onbruikbaar, mijnheer! riep Isabel, de blondine, terwijl zij een blik wierp op het mooie wagentje waarvan het ene portier er bij hing, terwijl ook twee wielen waarvan de banden plat waren, danig geleden hadden, zeg ons tenminste uw naam, zodat wij de schade kunnen vergoeden.

— Mijn naam is Sir Roger Greenwood, dames, antwoordde Brand,

maar van schadevergoeding wil ik niets weten, want ik herhaal, dat alles mijn eigen schuld was.

Op het horen van de adellijke titel hadden de beide meisjes elkander een snelle blik toegeworpen en Alice riep nu haastig:

— Er is geen sprake van, Sir Roger, dat wij u zo kunnen laten gaan. Stap in onze auto, dan zullen wij u naar huis brengen.

— Het is zeer vriendelijk van u dames, maar in de staat waarin ik thans verkeer zou ik heus niet met u mee kunnen gaan. Ik wil mij in een apotheek laten verbinden, waar wel een telefoontoestel zal zijn, zodat ik een garage kan opbellen om mijn auto te laten halen.

— Belooft ons dan tenminste dat gij ons aanstonds, zodra gij u hebt laten verbinden, komt bezoeken.

Maar Isabel begon te lachen en zei:

— Maar kind, Sir Roger weet niet eens wie wij zijn.

— Pardon, miss, dat moet ik tegenspreken, zei Brand haastig. Ik heb aanstonds geweten, dat ik de eer had door de dochters van M. Kettle te worden aangereden. Ik haast mij echter van uw vriendelijke uitnodiging gebruik te maken, alware het slechts om mijnheer uw vader mijn verontschuldigen wegens mijn onhandigheid aan te bieden.

Met deze woorden nam Brand nogmaals zijn hoed af en begaf zich naar zijn wagen, die inmiddels naar de kant van de weg was geduwd.

Terwijl Brand een haastige blik terzijde wierp, zag hij dat de beide meisjes nog eens omkeken; naar alle schijn was de truc dus geslaagd.

Men moet de Engelsen kennen om te begrijpen wat er nu gebeurde. Een der omstaanders, die meegehoopen had de cabriolet naar de kant van de weg te duwen, tikte aan zijn pet en zei:

— Excuse me Sir, dat ik u aan-

spreek, want dit alles gaat me niet aan en als u u wilt laten aanrijden, dan is dat uw zaak, maar als ik u van dienst kan zijn, dan zegt u het maar.

Brand keek de man eens aan, en zag een gezicht dat hem vertrouwen inboezemde en zei daarom:

— Als u de tijd hebt om even op dit beschadigde vehikel te passen, dan zou ik me wel graag even laten verbinden, en tegelijk een garage opbellen om dit beschadigde geval op te halen. Kan dat?

— My service to you, zei de man, een sigaret acceptierend uit de koker, die Brand hem voorhield en daarna in de wagen stapte, alsof het de gewoonste zaak ter wereld was.

Toen Charles Brand terug kwam, stond de man te praten met de chauffeurs van de reparatiewagen, die juist was komen aanrijden. Dezen hadden de schade al opgenomen en zeiden:

— No fatal case, Sir; die reparatie duurt geen uur. Het kost u twee nieuwe banden en als we de deuren uit de carrosserie hebben geklopt moeten de beschadigde delen overgespoten worden met lak van dezelfde kleur en dan is de zaak weer gezond. Hebt u er haast mee?

— Ik had mijn wagen wel graag zo spoedig mogelijk terug, antwoordde Brand.

— All right, Sir. Zeg ons maar uw adres, dan krijgt u hem vandaag nog terug.

Zonder verder een woord te verspillen werd het wagentje in de takel gehangen en de reparateurs reden weg.

Nu restte Brand nog slechts de man, die op zijn beschadigde wagen gepast had, te belonen, zonder deze voor het hoofd te stoten. Hij haalde daarom nogmaals zijn sigarettenkoker te voorschijn en zag kans de man een vijf shillingstuk in de hand te drukken, toen deze de sigaret aanstak.

Er werd daarbij geen woord ge-

sproken. Zo zijn de Engelse mannen.

Een uur later bevond Brand zich weer in de Baker street, waar Raffles hem wachtte.

— Het verheugt mij, Charles, dat je er met deze paar schaafwonden en een geruineerd costuum bent afgekomen, zei Raffles. Ik had trouwens van je handigheid niet anders verwacht.

Hij had onder het spreken het voorlopig verband van Brand's handen afgedaan, en nam hem nu mede naar de ruime slaapkamer van het huis, waar hij Brand in een gemakkelijke stoel liet plaats nemen, een kleine verbandkist te voorschijn haalde, de schaafwonden nog eens zorgvuldig reinigde, ze met een verzachtende zalf insmeerde en ze vervolgens opnieuw en nu volgens de regelen der kunst, verbond.

— Het zijn onbetekende wondjes die morgen wel genezen zullen zijn, maar wij moeten ze een weinig erger laten voorkomen dan ze zijn, begrijp je, dat maakt je wat interessanter. Het is volstrekt niet nodig, maar ik zal ook je arm in een draagverband hangen. Er is niets wat zoveel indruk maakt op een teder vrouwengemoed als een mannenarm in een draagverband. Met deze zwarte lap promoveer ik je in vijf minuten tijds tot held.

— Als het niet anders kan, zei Brand zuchtend.

— Natuurlijk kan het wel anders, maar waarom zouden wij het goede nemen, als wij het betere kunnen krijgen, meende Raffles. Je kunt deze rompslomp over een paar dagen weer afleggen. De hoofdzaak is dat je vandaag een belangwekkende indruk maakt.

Onder het verbinden had Brand Raffles een omstandig verhaal van zijn wedervaren gedaan, en toen hij uitgesproken was zei Raffles met een glimlachje:

— De fortuin is met ons. Tot dusverre is alles goed geslaagd — en

met de rest zal het wel loslopen.

— Zou je denken? vroeg Brand aarzelend.

— Ik ben er zeker van. Trek nu maar een ander pak aan, en ga spoorlags naar het paleis van M. Kettle; wij moeten het ijzer smeden als het heet is. Maak de twee meisjes het hof dat de vonken er af spatten, en over de rest behoef je je niet ongerust te maken.

Brand trok vlug andere klederen aan, waarna Raffles het draagverband vastspelde en liet Brand vertrekken.

De jonge man nam op straat een taxi en gaf de chauffeur het welbekende adres op van de oliekoning.

Na een rit van ruim een kwartier stopte de chauffeur voor een groot splinternieuw huis in de King Charles Street, waaraan blijkbaar geen geld gespaard was, en dat geheel uit grijze natuursteen was opgetrokken.

Het was door een voortuin van de straat gescheiden, evenals de meeste andere huizen in die straat en men verkreeg er toegang door een geweldig grote massief eikenhouten deur, met koper kwistig beslagen.

Brand belde aan en de deur werd geopend door een deftige bediende in kuitbroek en zwarte rok.

Hij overhandigde de man een keurig gelithografeerd visitekaartje, en werd daarop aanstonds naar een weelderig ingerichte ontvangkamer geleid.

Het was duidelijk dat men zijn bezoek verwachtte.

De bediende verzocht hem een ogenblik te willen wachten en enkele minuten later werd de deur weer geopend. Alice en Isabel kwamen het vertrek binnen, in gezelschap van hun vader.

Brand stond op en maakte een buiging.

Kettle kwam op hem toe met een glans van vreugde op zijn dik, glimmend gelaat en met een uitgestoken hand, die wel wat overeenkomst vertoonde met de vin van een zeehond.

— Wees welkom in mijn huis Sir Roger, riep hij met luide stem. Mijn dochters hebben mij alles verteld, en ik ben blij dat het goed is afgelopen, want met alle respect — maar als mijn chauffeur wat harder had gereden, dan had de wagen u gekraakt, op mijn woord van eer.

— O, papa, wat zou dat verschrikkelijk zijn geweest! riep Alice uit, terwijl ze het gelaat in beide handen verborg.

Daar Isabel tot geen prijs wilde achterblijven, riep ze op haar beurt theatraal:

— O, papa, wat zou dat ontzettend geweest zijn!

— Ik erken dat er niet veel van mij zou zijn overgebleven, als uw chauffeur niet direct krachtig gered had, zei Brand.

— U bent toch niet ernstig gewond? vroeg Alice deelnemend.

— U hebt toch nergens pijn? vroeg Isabel bezorgd.

— Stel u gerust, dames! antwoordde Brand. Ik heb gelukkig niets gebroken, en over een paar dagen hoop ik mij te kunnen ontdoen van deze windsels, — die niet zeer flatteus zijn.

Kettle was op Brand toegetroeden en klopte hem zacht op de schouder.

— Ik reken er op dat u vandaag bij ons blijft dineren, Sir Roger, zei hij. Ik zou dat beschouwen als een bewijs dat u de onhandigheid van mijn chauffeur vergeeft. Maar ik heb het nu nog erg druk en u zult mij dus wel excuseren. De meisjes zullen u de tijd wel helpen passeren, denk ik.

De oliekoning liet een vet lachje horen, de jonge dames bloosden naar behoren, waarna Kettle het vertrek verliet, met het uitspreken van de hoop, dat hij Sir Roger aanstonds weer aan tafel hoopte te ontmoeten.

En zo bleef Brand met Alice en Isabel alleen.

Het moet gezegd worden dat hij zijn tijd goed besteedde, en dat Raf-

fles zeker tevreden over hem zou zijn geweest, als hij had kunnen zien, hoe de jonge man met beide jonge dames omsprong, levendig converseerde, complimentjes bij de vleet uitdeelde nu eens de een dan weer de ander de voorkeur gevend.

Het gevolg was, dat hij niet alleen zeer in de smaak viel bij de dochters van de oliekoning, maar dat zich tevens reeds nu een gevaarlijke naijver tussen de twee meisjes begon te ontwikkelen, hetgeen Brand wel enigszins met onrust vervulde.

Alice en Isabel wierpen elkander jaloerse blikken toe, en maakten zogenaamd lieve, maar inderdaad tamelijk venijnige opmerkingen omtrent elkanders voorkomen, capaciteiten in tekenen en schilderkunst, hetwelke het een en ander te denken gaven van de opvoeding der lieve kinderen niet alleen, maar ook de toestand waarin zij verkeerden.

Het was voor Brand een opluchting, toen er een dikke dame binnen kwam, die de moeder van de twee meisjes bleek te zijn.

Zij had een laag uitgesneden donkerrode jurk aan, en was blijkbaar reeds gekleed voor het diner, want zij bezweek haast onder het gewicht van een groot aantal juwelen, die op haar massieve boezem en even massieve armen prijkten.

De voorstelling had plaats, en Mrs Kettle toonde dadelijk de allergrootste belangstelling betreffende de familieomstandigheden van de jeugdige, adellijke bezoeker, — misschien wel de eerste, die zij in haar huis mocht begroeten.

Brand had van te voren een nauwkeurige stamboom van zijn geslacht opgemaakt en uit het hoofd geleerd, en zo kostte het hem geen moeite op de talrijke vragen van de gezette dame te antwoorden.

Hij was wees, hij woonde voorlopig in de Baker Street, zijn voorouders hadden aan de kruistochten deelgenomen, en hij hield renpaar-

den, een paar auto's en bezat een jachtterrein in Schotland.

De twee meisjes luisterden gefascineerd, en keken de baron aan alsof hij een wonderwezen was, een schepsel uit een andere wereld.

Na enige tijd kwam een prachtig uitgedoste bediende aankondigen, dat het diner was opgediend.

Brand maakte enige tegenwerpingen en er op gewezen dat zijn toilet er niet op berekend was aan een familiediner aan te zitten, maar Mrs Kettle had geen excuses willen accepteren en er op gewezen dat dit er niets toe deed, daar men toch « onder ons » zou zijn.

Zij zelve, zo verklaarde zij had ook in het geheel geen werk van haar toilet gemaakt, en alles was maar heel eenvoudig...

Brand keek haar eens aan en vroeg zich af, hoe de dame er dan wel moest uitzien, als zij eens niet eenvoudig gekleed was.

Men begaf zich naar de eetzaal, een pronkerig ingericht, veel te groot vertrek, waar de tafel midden-in als het ware verdronk.

Allen waren reeds gezeten, toen de heer des huizes binnentrad.

Hij was in rok, en het was maar al te duidelijk te zien, dat de goede man er nog niet aan gewend was, zulk een kledingstuk te dragen.

Brand verdacht hem er van, dat hij liefst zijn vest had losgeknoopt, en zijn boord had afgedaan.

Brand kreeg een plaats tussen Alice en Isabel, en de twee lieve meisjes deden al hun best zijn aandacht te trekken, en flirtten om het hardst met de belangwekkende baronet. Zij sneden het vlees voor hem, bedienden hem van de lekkerste hapjes en toen het fruit werd opgediend, schilden zij een peer en een perzik voor hem.

Reeds in het begin van de maaltijd, toen de soep nauwelijks was genuttigd, begon Kettle te spreken over het onderwerp dat hem het

naast aan het hart lag: de komst van de Japanse delegatie.

Brand vertrok geen spier, en liet de man kalm doorpraten.

Wat niet van belang was, vergat hij aanstonds, maar de dingen van gewicht knoopte hij in zijn oor, om ze later aan Raffles te kunnen overbrengen.

Ongeveer tegen het einde van het diner vernam Brand een voornaam ding; — de overhandiging van het bedrag, hetwelk door de Japanse missie zou worden gedeponereerd, zou in dezelfde zaal plaats vinden, en wel juist over drie dagen, zoals was vastgesteld.

Toen kwam Brand op het goede idee te vragen, of er geen mogelijkheid bestond, een hondduizend of wat pond sterling in de nieuwe Engels-Japanse onderneming te steken.

Dadelijk was Kettle één en al ijver.

Natuurlijk kon dat. Hij zou niets liever zien, dan dat de baronet een gedeelte van zijn kapitaal op zulk een voordelige wijze belegde. Hij zou minstens tien procent van zijn geld maken, als hij, Kettle, zich er mee bemoeide.

In zijn dikke handen wrijvend, geleidde hij zijn gast na afloop van het diner naar zijn werkkamer, ondanks de protesten van Alice en Isabel.

Kettle maakte met een kort « Zaken gaan voor vermaken », een einde aan hun klachten, en beloofde dat de gast over een half uur weer te harer beschikking zou zijn.

In zijn particuliere werkkamer, ook al 'n zaal van enorme afmetingen, bood Kettle de gewaande baronet een gemakelijke stoel en een sigaar aan, die hij naar hij mededeelde, uit Amerika geïmporteerd had, en legde hem de finesses van de nieuwe onderneming uit.

HOOFDSTUK IV

GELAATS- EN BEWEGINGSSTUDIES

Toen Brand eindelijk omstreeks tien uur afscheid nam, haastte hij zich dadelijk naar het huis in de Baker Street, na Raffles in een publieke telefooncel te hebben opgebeld.

Hij vond hem daar dan ook, kalm in een nummer van de Times verdiept, in een luie stoel zitten.

Raffles stond op, teneinde Brand te begroeten, en zei:

— Je bent laat, amice. Ik behoef zeker niet te vragen, of alles daarginds op rolletjes loopt.

— O, wat dat betreft, — het kon niet beter, zei Brand zuchtend.

— Waarom die zucht? Bestaat er kans, dat reeds nu een der beide spruiten van den huize Kettle verliefd op je is geworden?

— Eén? Alle twee, Edward!

Raffles liet een kort lachje horen, en zei:

— Dat is werkelijk van het goede een weinig te veel. Ik hoop, dat je de lieve meisjes niet hebt afgestoten door koelheid of onverschilligheid?

— Ik had mijn instructies — en dus heb ik met engelengeduld alle lonkjes, blikjes en handdrukjes aangevaard, alsof het van zelf sprak.

— Dat vind ik braaf van je. Ik moet echter erkennen dat de beide jongedochters er haast achter zetten: wie weet hoeveel kapers er op de kust zijn.

— Die indruk kreeg ik ook, zei Brand langs zijn neus.

— Maar vertel mij nu eerst iets omtrent het belangrijkste, amice. Ben je nog wat te weten gekomen over die Japanse delegatie?

— O, jawel, zei Brand, de kranten hadden het bij het rechte eind; — de overhandiging van de twee

miljoen heeft in zijn huis plaats. Hij begon er uit zich zelf over te spreken.

— Goed zo.

— Er zullen een tiental intieme gasten worden genodigd, buiten en behalve de heren financiers, die er officieel aanwezig moeten zijn, en als ik mijn vriend Kettle wel begrepen heb, dan geloof ik dat hij niet ongeneigd zou zijn mij ook uit te nodigen. Ik heb hem namelijk gevraagd of het mogelijk zou zijn een paar honderdduizend pond sterling in de nieuwe Engels-Japanse onderneming te steken.

— Wat zei hij daarvan?

— Hij nam het gretig met beide handen aan en hij was, geloof ik, verheugd, dat hij mij aldus aan zich kon verbinden.

— En nu enige andere bijzonderheden. Heb je kunnen nagaan hoeveel bedienden er ongeveer zijn?

— Het aantal weet ik niet precies, maar ik zag telkens een ander gezicht. Beneden een stuk of vijf, dan nog de keuken, de chauffeurs, een paar tuinlieden...

— Het huis is zeker erg groot?

— Het is een waar paleis, tenminste wat de omvang betreft.

— De overhandiging van het geld heeft zeker na het diner plaats?

— Ja, bij wijze van dessert.

— Het kon niet beter. Heb je soms vernomen waar de Japanners hun intrek zullen nemen?

— Ook dat. De tien heren zullen allen in het Kensington Hotel logeren. Zoals je weet staat de President van de Kamer van koophandel te Tokio aan het hoofd van de commissie.

— Dus hij is het die het geld

overhandigt?

— Ja, dat zal wel.

Raffles haalde een blad uit zijn zak, de Daily Mail, en sloeg de achterpagina op, die zoals steeds, geheel vol stond met foto's.

— Hier staat onze man, riep hij uit, terwijl hij op het portret van de Japanner wees.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Hij is heel klein van stuk, kleiner zelfs dan de gemiddelde Japanner; om in zijn plaats op te treden zal dus zeer moeilijk gaan, ook al omdat de man zulke opmerkelijke donkere ogen heeft, maar...

Hij voltooide de zin niet, maar verzonk opnieuw in gepeins en begon 't vertrek op en neer te lopen.

Na enige tijd stond hij weer voor Brand en zei:

— Als je wilt, amice, kun je voor hedenavond je vermomming wel afleggen ten minste als je er van overtuigd bent, dat je niemand van de familie Kettle hier of daar zult aantreffen.

— Ik geloof niet, dat er iemand van hen uitgaat. Mr Kettle moest nog werken en zijn vrouw had een weinig hoofdpijn en zou thuis blijven, en de twee dochters zouden haar gezelschap houden, ook al om het een en ander te bespreken met het oog op de aanstaande feestelijkheid.

— Dan kun je nu wel met mij meegaan, om morgen je rol weer op te vatten, want er valt nog heel wat te doen; zo moet ik, bijvoorbeeld, een goed gelijkende foto van Albert Kettle hebben, en een nauwkeurige beschrijving van zijn gewoonten, zijn hebbelijkheden en zijn gebreken. Ik hoop, dat je er voor gezorgd hebt je voor morgen te laten uitnodigen.

— Ja, ik zou morgenochtend de meisjes naar de ijsbaan vergezellen, en daarna thuis met hen lunchen.

— Voortreffelijk, want je zult dan alle gelegenheid hebben om on-

ze vriend nog wat nader te bestuderen. Ikzelf wil hem ook een paar maal onder één of ander voorwendsel opzoeken, want dat is nodig voor ons plan.

Brand had zich intussen reeds van zijn vermomming en zijn armverband ontdaan en enige tijd later stonden de vrienden weer op straat.

De volgende dag nam de jongeman zijn rol weer op en dat met zulk een ijver dat hij ongelooflijke vorderingen maakte in de gunst van Mr Kettle, diens echtgenote en vooral van de beide dochters.

Hij reed des morgens met Alice en Isabel een paar uren op de ijsclub en had zijn verband maar afgelaten, daar hem dit nu volkomen nutteloos toescheen.

Mr Kettle zat bij de lunch aan, iets wat hem niet vaak gebeurde, daar hij het meestal te druk had op zijn kantoor in de City en Brand luisterde met engelengeduld naar een ellenlang verhaal van zijn gastheer, waarin deze mededeelde, hoe hij omstreeks een jaar geleden de regering bij de neus had gehad en in enkele uren tijds door een zeer voordelig contract een zuivere winst van anderhalf miljoen pond had kunnen maken.

Een fatsoenlijke man zou voor zo'n zaakje zijn neus hebben opgehaald, omdat er een verdacht luchtje aanzat, maar Kettle scheen er anders over te denken en lachte dat zijn buik er van schudde.

In de namiddag werd er wederom een rijtoer gemaakt in Hyde Park, waarbij het, helaas, tot een uitbarsting tussen de twee meisjes kwam, want zij wilden beide absoluut naast de baronet zitten, die de kleine Morris Minor zou besturen, welk wagentje Alice een paar weken geleden op haar verjaardag had ten geschenke gekregen van haar vader.

Het geschil werd in dier voege opgelost, dat Alice en Isabel ieder op

het horloge af een uur naast Sir Roger zouden zitten, terwijl de andere zich met een plaatsje achterin zou moeten vergenoegen.

Na de rijtoer werd er door het drietal een partij biljart gespeeld in een zaal, die daartoe expres was ingericht, en toen Brand tenslotte afscheid nam, kende hij de inrichting van het gehele huis op zijn duimpje. Maar ook wist hij, dat de beide zusters volslagen vijandinnen waren geworden.

Hij vertrok met een nieuwe uitnodiging voor de volgende dag, en repte zich naar het huis in de Baker Street, waar hij zich direct verkleedde. Op straat riep hij een taxi aan, die hem naar hun huis in de Cromwell Street bracht, waar hij Raffles aantrof, die zo even van een onderzoekingstocht was teruggekeerd.

Brand begon dadelijk rapport uit te brengen.

— Ik zal je zeggen wat er met het geld gebeurt, begon hij, het wordt gedeponereerd bij de City en Midland bank.

— O, dat kan mij eigenlijk minder schelen, zei Raffles, want het zal die bank, als ik er iets aan doen kan, nooit bereiken, maar het is toch goed om te weten, als de onderneming in het huis van Kettle zelf eens mocht mislukken. Ken je de namen van de gasten soms?

— Die worden morgen in de Times gepubliceerd.

— Nu wilde ik ook nog gaarne dat je er achter kwam, hoe Kettle overmorgen zijn dag denkt in te delen.

De heren uit Japan komen hier omstreeks twee uur in de middag aan, en ik denk wel dat zij zich eerst naar hun hotel zullen begeven.

— Zou het niet de aangewezen weg zijn, het geld van eigenaar te doen veranderen zolang de Japaners in het hotel zijn?

— Daar zijn veel bezwaren tegen meende Raffles. Ten eerste is de tijd erg kort tussen het ogenblik

van hun aankomst, en het vertrek naar het huis van Kettle, ten tweede zal de leider van de delegatie zijn kostbare tas natuurlijk geen seconde uit handen leggen, en ten derde kun je er wel van op aan, dat er in het Kensington hotel een leger detectives en geheime agenten zal rondzwerven. Neen, het moet bij Kettle zelf geschieden.

Raffles raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Het wordt tijd om te gaan eten — als je wilt zullen wij naar de Windsorclub gaan, misschien vangen wij daar nog wel één en ander op.

De twee vrienden verkleedden zich snel en Henderson bracht hen in de Rolls Royce naar het clubgebouw in de Oxford Street.

Daar wachtte hun een verrassing. Toen zij de restauratiezaal binnentraden, zagen zij daar M. Kettle in gezelschap van drie andere heren aan een der tafeltjes zitten.

Een ogenblik bleef Brand verschrikt op de drempel van de deur staan, uit vrees dat de olieking hem misschien zou herkennen.

Die vrees bleek echter overbodig te zijn geweest; zijn vermomming was blijkbaar voortreffelijk geslaagd, want Kettle keek wel een ogenblik naar de beide binnentredende heren, maar het was duidelijk, dat hij Brand in het geheel niet herkende.

— Hoe komt die man nu hier? vroeg Brand fluisterend.

— Hij zal door Westbourne of door Durham die bij hem zitten, geïntroduceerd zijn, antwoordde Raffles even zacht, wist je niet van dat plan van hem?

— Hij heeft er tenminste tijdens de lunch niet over gesproken.

— Nu ik had het niet beter kunnen treffen; hij zit daar prachtig om hem in zijn tafelgewoonten te bestuderen. Wij zullen zo dicht mogelijk bij hem gaan zitten.

Beide mannen namen plaats, en onder het spreken door, hield Raf-

fles de oliekoning nauwkeurig in het oog en bestudeerde al zijn bewegingen.

Het kleine gezelschap was spoedig gereed, en in het langs gaan knikten Westbourne en Durham Brand en Raffles toe, terwijl Kettle een onbeholpen buiging maakte.

Zodra de deur achter hen was dichtgevallen, imiteerde Raffles een paar gebaren, die hij van Kettle had afgekeken, en die zo natuurlijk waren, dat Brand er om moest lachen.

— Je zou zweren met Albert Kettle te doen te hebben, zei hij zacht. Je imiteert hem voortreffelijk.

— Dat is ook de bedoeling, amice, zei Raffles. A propos, willen wij wat naar de schouwburg gaan. In

het Haymarket Theater gaat een opvoering van «De Koopman van Venetië» met een geheel nieuwe bezetting.

— Ik wil gaarne met je meegaan, maar ik begrijp niet goed, hoe je nu onder deze omstandigheden, je aandacht kunt bepalen bij een toneelstuk.

— Ik ken heus niets beters om mijn hersens te scherpen, dan een ogenblik op andere dingen te richten, zei Raffles terwijl hij opstond.

De twee vrienden lieten zich in de vestibule hun bontjassen geven, en reden naar het theater waar zij een voortreffelijke opvoering genoten alsof Raffles niet voornemens was een der grootste slagen van zijn leven te slaan.

HOOFDSTUK V

HET OFFICIELE DINER

De Japanse delegatie kwam precies op tijd aan en werd aan het station begroet door een deputatie van de Commissie van Ontvangst.

De ontmoeting geschiedde niet zonder plechtigheid, want het betrof hier een zaak, waar het om miljoenen ging.

In de eerste klasse wachtkamer hield de voorzitter der Engelse deputatie een korte toespraak, waarop de president van de Japanse missie in voortreffelijk Engels antwoordde.

Vervolgens begaf men zich in de gereedstaande auto's naar het Kensington Hotel, waar de leden der Japanse delegatie zich zouden verkleden.

Gezamenlijk zou men zich vandaar naar het huis van M. Kettle, de President van de Engels-Japanse handelonderneming begeven.

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag toen de Japanse heren in de conversatiezaal waren gezeten, thans allen in officiële kledij.

De leider van de delegatie had een grote geellederen aktentas, waarop hij grote prijs scheen te stellen, bij zich, terwijl zijn secretaris, Sako Tokugawa geheten, een zwart lederen portefeuille onder de arm hield, die bol stond van de documenten, welke zij bevatte.

De Engelse deputatie had zich de tijd gekort met praten, en nu verliet men gezamenlijk het hotel, om per auto naar het herenhuis van Kettle te rijden, waar het galadiner zou plaats vinden.

Het bleek dat M. Kettle slechts enkele minuten geleden was teruggekeerd van een wandeling, welke hij met Sir Roger Greenwood had ondernomen, die eveneens tot de

gasten behoorde, maar zich eerst in zijn woning had moeten verkleeden.

De weelderig ingerichte ontvang-zaal was gevuld met louter heren in rok of ambtskledij, voor het merendeel oud van jaren en met ernstige deftige gezichten.

Men sprak op gedempte toon, want luidruchtigheid paste niet in een tempel van de Mammon.

Eensklaps werd de deur geopend door een tweetal in livrei gestoken bedienden, en leider der delegatie Albert Kettle verscheen in het volle bewustzijn zijner waardigheid.

Hij zag er rood en opgewonden uit en bette zich het voorhoofd herhaaldelijk met zijn zakdoek.

Toen liep hij met uitgestoken handen op de leider der delegatie toe, die er slechts één aannam, want in de linkerhand hield hij het handvat van zijn lederen tas stevig vast.

De oliekoning sprak enige uit het hoofd geleerde zinnen in de Japanse taal ter begroeting uit, die een eigenaardige, vage glimlach teweeg brachten op het gelaat der negen Japanse missieleden, maar welke door deze, met een strak gelaat verder werden aangehoord, waarna Kettle in het Engels voortging:

Mijne Heren,

Ik ben er trots op u in mijn nederige woning te mogen begroeten, als de vertegenwoordigers van een machtige, ondernemende natie, met welke wij gedurende vele eeuwen in eendracht en vriendschap hopen samen te werken.

In menig opzicht gaan onze belangen in het Verre Oosten hand in hand, en met een open oog voor elkanders bijzondere positie daar ter plaatse kan het niet anders, of wij moeten elkander leren begrijpen en waarderen.

't Was de gewone officiële onbetekenende kletspraat van dergelijke toespraken en op deze wijze ging Kettle nog enige tijd voort, nu en dan tersluiks een blik werpend op

een klein papiertje, waarop hij de hoofdpunten van zijn redevoering scheen te hebben genoteerd.

Toen hij uitgesproken was en ging zitten, parelde hem het zweet op het voorhoofd alsof hij lichamenlijk door deze inspanning was uitgeput.

De leider der Japanse delegatie hield nu op zijn beurt een rede die de verdienste had veel korter te zijn, en daarop kwam er een zwerm bedienden binnen met verversingen, sigaretten en sigaren.

De Japanners bleken zeer matig te zijn en nipten slechts nu en dan van hun glas sherry — ofschoon deze Spaanse wijn waarschijnlijk de beste en duurste was, welke men voor geld kon krijgen.

Om half zeven klonk er een gongslag, de brede deuren werden opengeschoven en de butler kondigde met een plechtige stem aan dat er was opgediend.

Het gehele gezelschap, waarbij zich sedert enige ogenblikken ook Charles Brand had gevoegd, schreed naar de grote eetzaal, welke speciaal voor dergelijke gelegenheden was gereserveerd.

Het moet erkend worden, dat M. Kettle geen moeite of kosten gespaard had om zijn gasten op een waarlijk vorstelijke wijze te onthalen.

De tafel boog bijna door onder het gewicht van het kostbare zilverwerk en kristal. Drie elektrische lichtkronen verspreidden een schitterend licht, een legertje bedienden stond gereed, de soep werd opgediend, de wijnglazen gevuld en de maaltijd, bestaande uit acht gangen, kon zelfs het meest verwende gehemelte strelen.

De Japanse delegatieleider verloor bij dit alles de voorzichtigheid niet uit het oog. Hij liet zijn tas geen seconde los en was er mee naar de hem aangewezen plaats gewandeld.

Toen hij eenmaal zat, zette hij de tas voor zich neer op de vloer

en deze klemde tussen zijn voeten. Hij vergat geen moment dat hij daar een vermogen van ongeveer twintig miljoen yen tussen het lakleder van zijn schoenen gekneld hield.

De maaltijd had een zeer geanimeerd verloop, ofschoon er geen dames aanwezig waren — of misschien wel juist daardoor — en het gesprek liep, na enige glazen wijn, over totaal andere dingen dan Engels-Japanse handelsondernemingen.

Maar nu ook bleven de Japanners zichzelf steeds gelijk, kalm, ingetogen, met hetzelfde ondoordringbare masker, dezelfde flauwe glimlach om de lippen. Maar toen men aan het dessert was, stond de leider van de Japanse delegatie op, na zijn tas naast zijn bord te hebben geplaatst, tikte tegen zijn glas, en hield in onberispelijk Engels, geheel uit het hoofd, een redevoering, waarin hij wees op de wenselijkheid ener nauwe samenwerking tussen Engeland en Japan. Het slot van de rede bestond uit de opsommingen van een reeks cijfers en getallen, die al degenen, die nog nuchter waren, deed duizelen, en de overigen die misschien wat al te veel van de kostelijke wijn hadden geproefd in een zoete sluimering deed verzinken.

En toen was het plechtige ogenblik aangekomen.

Hij opende de tas met een fraai bewerkt Stalen sleuteltje, en nam er een groot aantal pakketten bankbiljetten en rollen goudgeld uit.

Er was een lijst bijgevoegd, waarop de verschillende geldsoorten stonden genoteerd, tot een bedrag van twee miljoen pond sterling, berekend naar de koers van de dag.

Terwijl hij de pakketten naar Kettle toeschoof voegde hij er nog enkele woorden bij, welke door alle gasten staande werden aan gehoord.

Men hief de glazen omhoog, men klonk — en iedereen gevoelde dat het een zeer plechtig ogenblik was.

Nu was het de beurt van de gastheer om een antwoordrede te houden.

Hij had het overhandigde bedrag op zijn beurt in een tas gesloten, welke een der bedienden hem had gebracht en hield zijn korte toespraak, met de rechterhand steunend op de nu zo kostbare aktentas, waarna de heren zich naar de rookzaal begaven.

De gastheer echter vergezelde hen daarheen niet, om de geldsom dadelijk in de safe in de kelder van het herenhuis te sluiten vanwaar het de volgende dag naar de City en Midland Bank zou verhuizen.

De Japanse delegatieleden en de andere genodigden bevonden zich thans in de aangrenzende rookkamer, waar men aldaar de tabaksrook kon snijden.

Tien minuten later voegde de gastheer zich weer bij hen en het gesprek begon nu aldaar over allereerste onderwerpen te lopen.

Om half elf begonnen enige gasten afscheid te nemen en om elf uur waren allen heengegaan en waren de Japanners in twee auto's van Kettle naar het Kensington Hotel teruggebracht.

Kettle rekte zich eens uit, wiste zich opnieuw het voorhoofd af en mompelde:

— Oef. Dat was een karwei. Ik ben blij dat het achter de rug is.

Hij wilde het vertrek verlaten, toen de deur openging, en Alice en Isabel het vertrek binnenkwamen.

De meisjes schenen enigszins opgewonden te zijn en twistten op driftige toon met elkander.

— Wat is dat nu, meisjes, riep Kettle uit. Wat komen jullie hier uitvoeren? Waarom zijn jullie niet naar bed?

— Wij willen niet naar bed gaan, voor dat het nu eens en voor goed wordt uitgemaakt wie van ons tweeën Sir Roger mag hebben.

Kettle schoot in een lach om deze onverbloemde taal, krabde zich ach-

ter de oren, en keek van Alice naar Isabel en van Isabel weer naar Alice en bromde:

— Ja, dat is nu een deksels lastige geschiedenis. Jullie kunnen hem toch moeilijk door midden snijden; als jullie er eens om zouden loten?

Verontwaardigd werd dit voorstel van de hand gewezen, de twee zusters stonden als kemphanen tegenover elkander en de beklagenswaardige vader drukte zich de handen tegen de oren en liep stampvoetend op en neer.

Eindelijk barstte hij uit:

— Jullie moeten het maar met elkaar eens zien te worden, ik kan er verder niets aan doen.

Alsof de twee meisjes het hadden afgesproken barstten ze tegelijk in tranen uit.

— Stilte nu! bulderde Kettle. Ik wil er geen woord verder over horen. Als ik dat vooruit geweten had, zou ik nooit gepermitteerd heb-

ben dat die jonge snuiter hier in huis kwam, al is hij duizendmaal een baronet. Er zijn nog meer adellijke jongelui op de wereld, die zich vinger en duim zouden aflikken om mijn schoonzoon te worden.

Maak jullie nu maar, dat je weg komt! brulde de toornige vader. Ga naar bed en denk er maar eens goed over wie hem nu eigenlijk hebben moet. Ik heb nu te veel aan mijn hoofd en ik heb nog een conferentie met de leider van de Japanse missie. Zeg aan je moeder dat ik misschien van nacht niet thuis kom, want die conferentie kan wel heel lang duren.

De beide meisjes verlieten wenend het vertrek, en Kettle liet zich hoed en jas brengen en gaf opdracht aan de butler de auto te laten voorkomen.

Hij liet zich naar het Kensington hotel brengen en zond daar de chauffeur terug.

HOOFDSTUK VI

HET AVONTUUR VAN MR KETTLE

Het kon omstreeks acht uur in de ochtend zijn, toen er een taxi voor het huis van M. Kettle stopte, waaruit een zwaarlijvig man stapte, die er tamelijk gehavend en zeer opgewonden uitzag. Deze man was M. Kettle, gekleed in een jas die hem veel te kort en te klein was, en met een hoed op, die scheef op het hoofd stond wegens hetzelfde euvel.

Hij rekende af met de chauffeur, stormde naar de deur en belde aan.

Hij moest nog eens bellen voordat een slaperige bediende de deur opende.

De man sperde de ogen wijd open

toen hij zijn meester herkende en stotterde:

— Zijt gij het mijnheer? Ik wist niet...

Kettle liet de man niet uitspreken, duwde hem opzij, stormde de vestibule door en vloog naar de slaapkamer van zijn vrouw.

De deur was op slot en hij rammelde woest aan de deurknop, intussen aan één stuk schreeuwend:

— Doe open! Doe open! Doe open!

Daarbinnen werd gestommel gehoord en toen klonk de stem van Mrs Kettle angstig:

— Grote hemel, wat is er aan de

hand, Albert? Is er brand of zijn er dieven?

— Dieven? Een hele roversbende! brulde Kettle terug. Doe de deur open, dat ik fatsoenlijk met je kan praten!

— Wacht even, tot ik mijn peignoir aan heb kwam het klagend terug.

Een paar seconden verliepen, welke Kettle besteedde met als een briesende leeuw heen en weer te lopen, stampvoetend en nu en dan een vloek uitstotend, welke hij blijkbaar nog had overgehouden uit het tijdperk dat hij als magazijnknecht bij een handelaar in oliën en vetten had gediend.

Eindelijk ging de deur open en Mrs Kettle vertoonde haar bleek, nog slaperig gelaat, omgeven door een ouderwets nachtmutsje, het haar in papiljotten gedraaid.

— Wat is er nu toch aan de hand? vroeg zij bevend. Wat doe je hier zo vroeg al weer terug? Je had een conferentie met die Japannees, zeiden de meisjes. En wat zie je er uit, man?

— Dat is waarachtig geen wonder! schreeuwde de olieking. Het verwondert mij, dat ik nog leef!

— Je laat me schrikken, Appie! riep Mrs Kettle.

— Je zult nog wel erger schrikken. Vertel mij eerst eens, wat hier gisteravond gebeurd is.

— Gisteravond! herhaalde mevrouw stom verwonderd. Weet je dat dan zelf niet meer?

— Ik weet van niets.

— Grote grutten, mijn man is gek geworden! jammerde de arme vrouw, terwijl zij de handen boven het hoofd ineens sloeg, en al vast naar haar reukflesje greep.

— Ik ben niet gek, maar als je zo doorgaat met jammeren dan word ik het zeker, snauwde Kettle. Zijn de Japanners hier geweest?

— Maar je hebt toch zelf met hen aan tafel gezeten, man, ging Mrs Kettle wanhopig voort. Je hebt

immers zelf een toespraak gehouden.

— Zo? Hoe weet je dat?

— De bedienden hebben het aan de meisjes verteld.

— Zo... zo En wat toen?...

— Die Japanners kwamen hier immers om je een groot bedrag — zoiets van twee miljoen pond sterling — te overhandigen. Je hebt de tas met het geld toch zelf aangenomen en in je brandkast gesloten, zei Mrs Kettle.

In plaats van te antwoorden, liet Kettle zich sprakeloos in een stoel neerploffen, haalde zijn zakdoek te voorschijn, en begon zijn voorhoofd te betten. Toen hij weer genoeg kracht had verzameld kermde hij:

— Ik heb geen cent aangenomen. Ik ben helemaal niet hier geweest. Ik heb geen enkele Japanner gezien of gesproken. Ik ben opgelicht, bedrogen, bestolen!

Mrs Kettle was nu stellig overtuigd, dat er iets met haar man gebeurd was, hetwelk hem zijn verstand had doen verliezen.

— Wil ik... wil je niet eens naar onze dokter gaan, Ab? vroeg zij bevend. Je bent misschien wat overwerkt.

M. Kettle vloog overeind, zodat de vrouw angstig terugweek en brulde:

— Ik ben net zo goed bij mijn verstand als jij. Ik zeg je, dat ik hier gisteravond niet ben geweest!

— Hoe kan dat nu?... Ik heb je toch zelf terug zien komen, na je rit met Sir Roger Greenwood, hield Mrs Kettle vol.

— Praat mij niet van Sir Roger Greenwood, schreeuwde Kettle, woest met de armen zwaaiend. Weet je, wie die zogenaamde baronet geweest is? Een bedrieger! Die man was geen baronet, maar de handlanger van de man, die deze reusachtige oplichterij gepleegd heeft!

Nu was het de beurt van mevrouw, om bijna bezwijmd in een

stoel neer te zinken. Zij keek haar echtgenoot met glazige ogen aan en stamelde:

— Wat... wat... wat zeg je dààr, Appie? Dus... die knappe jonge man was geen baronet?

— Net zo min als ik! Als hij een baronet is, ben ik de paus van Rome! Het is allemaal comédie, zeg ik je! riep Kettle wanhopig. Alles was van te voren afgesproken.

— O... o... o..., wat zullen de meisjes daar wel van zeggen? jammerde mevrouw.

— Dat komt er nog al wat op aan! riep Kettle schamper. Vraag liever, wat de Japanners er van zullen zeggen — en de directie van de nieuwe maatschappij.

Het zal een schandaal geven van je welste.

— Maar man, je hebt me nog niet eens verteld wat er dan toch allemaal gebeurd is. Wie is er dan toch hier geweest, als je het zelf niet was?

— Een schurk, een dief, een rover, een oplichter, een flessentrekker, die mijn uiterlijk heeft aangenomen en in mijn plaats de twee miljoen heeft geïncasseerd! brulde Kettle, vuurrood van drift. Luister, dan zal ik het je vertellen. Je weet, dat ik met die zogenaamde baronet ben uitgegaan. Wij zouden nog vlug even de nieuwe stallen, welke die bandiet voorgaf te hebben laten bouwen, gaan bekijken.

— Hij heeft dus geen renstal?

— Een renstal? Hij heeft misschien niet eens een varkensstal!

— O... o... o... Wat zullen de meisjes daarvan...

Een daverende vuistslag op de tafel deed haar verschrikt ophouden.

— Wat de meisjes denken, doet er geen bliksem toe! riep Kettle woedend. Laat me uitspreken, als je niet wilt, dat ik van nijd en drift tegen het plafond vlieg.

— Ik zal mijn mond wel houden, zei mevrouw onderworpen.

— Wij gingen dus samen uit, en hij wenkte een taxi die juist voorbereed. Ik ben er nu van overtuigd dat de chauffeur van die auto in het komplot moet zijn geweest. Zodra we reden bood die vent mij een sigaret aan, en ik had er ter-nauwernood een paar trekjes aan gedaan, of ik voelde mij duizelig worden, en had zelfs de kracht niet meer een hand op te lichten. Ik kon zelfs ook niet meer praten, want mijn keel was als dichtgeschroefd. Die toestand duurde slechts enkele ogenblikken en toen wist ik niets meer.

Mevrouw Kettle sloeg de handen ineen en steunde:

— Vreselijk, vreselijk! Het lijkt wel een roman. Dus je weet helemaal niet wat er toen met je gebeurd is?

— Ik kan het alleen maar vermoeden, vervolgde Kettle. Toen ik weer tot bewustzijn kwam, bemerkte ik, dat ik in een tamelijk goed gemeubelde kamer op een divan lag en dat mijn handen en mijn armen stijf tegen het lichaam gebonden waren en dat men mij een doek in de mond had gepropt.

— Het is om van te rillen, kwam mevrouw huiverend.

— Ik voelde me nog wat duizelig, ging Kettle voort, maar ik begon mijn toestand hoe langer hoe duidelijker te begrijpen, en een vreselijk vermoeden maakte zich van mij meester. Ik bemerkte dat men mij niets ontstolen had. Men had mij dus bedwelmd om mij een poos aan de circulatie te onttrekken en ik begreep dat dit in verband moest staan met de komst van de Japanners. Men had mij alleen andere klederen aangetrokken. Er stond een pendule op de schoorsteenmantel, en daar de overgordijnen niet waren dichtgetrokken kon ik zien hoe laat het was — kwart voor zeven ongeveer.

— Toen heb je zeker dadelijk om hulp geroepen?

— Mens, gebruik je verstand! riep Kettle ongeduldig uit. Ik heb je immers gezegd dat ik een prop in mijn mond had!

— Maar hoe ben je dan weer vrij gekomen?

— Er stond een porseleinen asbak op de tafel en toen ik dat ding zag, wist ik wat me te doen stond. Ik liet mij van de divan glijden, wat niet zo gemakkelijk ging daar ook mijn benen waren vastgebonden, maar toen ik eenmaal zo ver was heb ik die asbak op de vloer gesmeten, in stuk getrapt, en toen begon ik met eindeloos geduld het touw dat mijn polsen samenbond langs de scherpe kant van een scherf heen en weer te schuren. 't Duurde een half uur en ik werd er doodmoe van, maar eindelijk was het touw toch zover doorgesneden, dat ik het kon stuktrekken. De rest was natuurlijk kinderspel, ik maakte de touwen van mijn benen los, rukte de doek uit mijn mond en wilde de deur openen.

— Die was echter gesloten! zei mevrouw ademloos.

— Hoe weet je dat? vroeg Kettle.

— Dat hoort erbij. Wat je vertelt is net een roman en in een roman is dat altijd zo, maar vertel eerst hoe je dan bent weggekomen?

— Dat zou je al lang weten, als je me niet onophoudelijk in de rede was gevallen.

— Ik zwijg al.

— De deur was dus op slot, en daarom schoof ik het raam open. De kamer bleek op de vierde verdieping te liggen en toen besloot ik natuurlijk om hulp te roepen. Er waren nog maar weinig mensen op straat, maar ik schreeuwde zo hard ik kon en eindelijk keek een bakkersknecht naar omhoog, die ik wenkte.

— En bleef hij toen staan? vroeg mevrouw Kettle.

Kettle haalde de schouders op en

zei:

— Neen, hij zette het op een lopen en op het ogenblik loopt hij nog en daarom ben ik hier. Als je nu weer zulke domme vragen doet, dan houd ik de rest van mijn verhaal liever voor mij.

— Ik zeg niets meer.

— De man bleef staan, ik scheurde een blaadje papier uit mijn notitieboekje en schreef er met mijn potlood op: «Laat de portier dadelijk naar boven gaan en zeg hem dat hier iemand opgesloten zit». Ik wikkelde het papiertje om een halve sovereign, en wierp het naar beneden. De jongen ving het op, las het, ik zag hem de koetspoort binnengaan en vijf minuten later hoorde ik een sleutel in het slot, en zag een stomverwonderde portier binnenkomen. Ik duwde de man opzij, zonder iets te zeggen, want ik brandde van verlangen om weg te komen, zozeer had de vrees mij aangegrepen dat hier iets verkeerd was gelopen. Zodra ik op straat kwam, riep ik een taxi aan, die mij hier bracht en daar ben ik nu.

— Je hebt natuurlijk dadelijk het nummer van het huis en de naam van de straat opgenomen, waar men je gevangen heeft gehouden?

De oliekoning krabde zich achter het oor en antwoordde:

— Wat dat aangaat, heb ik een lelijke flater begaan; ik was zo overstuur, ik verlangde zozeer om dadelijk naar huis terug te keren, dat ik al lang in de taxi zat en er zelfs al was uitgestapt vóór ik daar aan dacht. Ik herinner me echter wel vaag de weg. Nu zal ik andere kleren aantrekken en mij wat opknappen. Dan moet ik een stevig ontbijt hebben want ik voel mij zeer flauw en uitgehongerd, maar vóór alles zal ik de politie opbellen, en het geval mededelen.

Kettle voegde de daad bij het woord, nam de telefoon van de

telefoon van de haak en stelde zich in verbinding met Scotland Yard...

Dit scheen hem een weinig te verlichten, hij nam een bad, kleepte zich in zijn eigen kleren en begaf zich naar de kleine eetkamer waar een ogenblik later ook Mrs Kettle binnentrad, op de voet gevolgd door Isabel en Alice.

De twee meisjes wisten nog van niets en de oliekoning wist niet goed hoe hij het geval aan zijn dochters zou moeten mededelen.

En zo kuchte hij enige malen, verslikte zich in een graatje van een moot elft en begon:

— Meisjes, ik heb geen prettig nieuws voor jullie. Die zogenaamde baronet, Sir Roger Greenwood is een oplichter.

Nu had het moeilijk korter en duidelijker gezegd kunnen worden, maar omzichtig was het zeker niet. Alice zowel als Isabel lieten zich stokstijf in een stoel vallen en keken hun vader aan alsof zij een spook zagen en riepen tegelijkertijd:

— Een oplichter? Dat kan toch niet, papa!

— Of het kan of niet... het is

zo, kinderen, zuchtte Kettle en nu deed hij nogmaals het omstandig verhaal van zijn wedervaren.

De twee meisjes luisterden met krijtwitte gezichten toe en toen hij uitgesproken was, werden zij vuurrood.

Alice stamelde:

— Dus, die man, van wie wij gisteravond hebben gezegd dat wij met hem wilden trouwen, dat was dus een wildvreemde?

— Ja, dat was de medeplichtige van de zogenaamde baronet.

— En ik heb hem nog wel een nachtkus gegeven, riep Isabel verschrikt, terwijl zij de handen voor het gelaat sloeg.

Mrs Kettle had zwijgend van de één naar de andere gekeken, nu en dan het hoofd schuddend en mompelde nu aan één stuk door:

— Net een film... Net een film...

— En wat denkt u nu te doen, papa? vroeg Alice die zich een kop thee inschonk, omdat zij een droge keel had gekregen van de alteratie.

— Ik heb natuurlijk de politie opgebeld, en die kan over een paar minuten hier zijn, luidde het antwoord.

HOOFDSTUK VII

DE POLITIE MENGT ZICH IN DE ZAAK

Het was zoals Kettle gezegd had, want allen zaten nog aan het ontbijt toen een der bedienden het bezoek aankondigde van twee detectives.

Dadelijk daarop trad een stevig gebouwd man met bruingrijze ogen en een energiek gelaat het vertrek binnen die zich voorstelde als James Sullivan, detective-inspecteur van Scotland Yard.

Hij was in gezelschap van een

zijner vrouwelijke leerlingen, Dorrit Evans geheten, een meisje van omstreeks twee of drie en twintig jaar, dat haar beroep con amore uitoefende en met haar mentor reeds menig geheimzinnig geval had opgelost.

Kettle was opgestaan om de beide politiebeambten te verwelkomen, waarna Sullivan met de deur in huis viel door de vraag te stellen:

— Wilt u mij de zaak waar het

om gaat nauwkeurig mededelen, zonder iets weg te laten, ook al lijkt u dat zelf misschien van minder belang?

Allen waren weer gaan zitten, en nu deed Kettle het verhaal van zijn geheimzinnig avontuur voor de derde keer die dag.

Sullivan liet hem uitspreken, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en maakte nu en dan een aantekening, welk voorbeeld door Miss Evans gevolgd werd.

— Hebt u dat voor u zo onaangename avontuur nog aan niemand anders medegedeeld?

— Alleen aan mijn vrouw en aan mijn dochters, die gij hier ziet.

— Dus geen van de bedienden draagt er kennis van?

— Niemand.

— Hoe zijt gij met die Sir Roger Greenwood in kennis gekomen?

— Mijn dochters maakten kennis met hem in het Hyde Park als gevolg van een aanrijding tussen haar auto en de zijne, maar het is, dunkt mij, duidelijk dat dat zogenaamde ongeluk gewoon in scene is gezet.

— Ja, daaraan behoeft ge niet te twifelen, zei Sullivan met een hoofdknik.

Hij keek even in zijn aantekeningen en vroeg toen verder:

— Gaf die zogenaamde baronet zijn verblijf niet op?

— Neen, want hij vertelde, dat hij een huis voor zich liet bouwen, en bewoonde zo lang een vrijgezellenwoning, maar niemand weet waar; wij kenden hem ook pas kort vergeet dat niet.

— Maar nu die pseudo Albert Kettle, vervolgde Sullivan, waarbij hij zich meer in 't biezonder tot de dames wendde, hebt gij geen ogenblik getwijfeld aan zijn identiteit?

— Wij hebben hem maar heel even gezien, inspecteur, antwoordde Alice. Er waren geen dames aan tafel, want het betrof een officiële handelstractatie.

— Ook niet na het diner?

De meisjes bloosden alle twee diep en Isabel antwoordde schuchter:

— Wij hebben laat in de avond, toen alle gasten vertrokken waren, nog een kort gesprek met die bedrieger gehad, maar toen hebben wij geen ogenblik getwijfeld, of wij spraken met papa.

Sullivan wisselde een snelle blik met Miss Evans, en zei toen half voor zich heen:

— Voor zover ik weet bestaat in geheel Londen maar één man, die zo stoutmoedig zou zijn om de plaats van een ander in te nemen.

— Zijn naam is John Raffles, zei Dorrit Evans half binnensmonds.

Kettle sprong op, alsof hij door een adder gebeten werd, en riep verblekend:

— Wat? De Gentleman-Inbreker? De geheimzinnige onbekende? Die zou dus in mijn huis zijn geweest?

— De kans daarop bestaat tenminste, Kettle, antwoordde Sullivan op ernstige toon, er is echter één ding, dat mij wel wat verwondert en dat is, dat zij u niet beter belet hebben, om zo vroeg u zelf te bevrijden.

Hij bleef een ogenblik in gedachten voor zich uit kijken en hernam toen op levendige toon:

— Ik zou gaarne de bedienden eens ondervragen, die gisteren aan tafel bediend hebben!

Alice was reeds opgestaan om op een elektrische belknop te drukken, en een ogenblik later trad de butler binnen.

Deze keek enigszins verbaasd naar de hem onbekende bezoekers, die hier op zulk een zonderling uur gekomen waren en bleef toen op de drempel van de deur staan.

— Luister eens, Jackson, zo wendde Kettle zich tot de butler, roep aanstonds Hanslet en Shyman hier en kom ook zelf weer terug.

De butler boog en verdween, natuurlijk zonder iets te vragen, ofschoon hij blijkbaar zijn verwon-

dering duidelijk liet blijken.

Een paar minuten later ging de deur weer open, de drie bedienden kwamen binnen en bleven op een rijtje, dicht bij de deur staan.

Sullivan was opgestaan, en was met de handen op de rug op de bedienden toegetreden.

Hij monsterde hen één voor één, en zei toen op vriendelijke toon:

— Er heeft hier gisteren avond iets eigenaardigs plaats gehad, vrienden, en ik zou u wel willen verzoeken, mij op enkele vragen antwoord te geven. M. Kettle geeft u verlof om vrijuit te spreken.

De heer des huizes was zelf ook opgestaan en naderbij getreden, om geen woord van het vraaggesprek te missen.

— Gij hebt alle drie gisteravond in de eetzaal dienst gedaan? vroeg Sullivan.

— Yes, Sir! klonk het tegelijk uit de mond der drie bedienden.

Sullivan wendde zich nu meer in het bijzonder tot de butler, en ging voort:

— Het was zeker uw taak, om over de bediening een wakend oog te houden. Waar was uw standplaats?

— Meestal bij het grote buffet, Sir, waar ik voorsneed en voor de wijn zorgde.

— Kon gij van dat buffet af de plaats van M. Kettle zien?

Het was duidelijk dat de butler van deze vraag niets begreep, maar hij antwoordde dadelijk:

— Ik zag mijnheer vlak in het gezicht.

— Goed. En hebt gij niets bijzonders aan hem gezien?

— Iets bijzonders? herhaalde de butler verbaasd. Neen, mijnheer, in het geheel niet.

— Ja, dan moet hij het geweest zijn, mompelde Sullivan voor zich heen; dat kan alleen maar de Grote Onbekende.

Daarop vervolgde hij luid:

— Wist gij iets van de overdracht van het geld?

De butler begon nu blijkbaar te begrijpen waar het om ging.

— Natuurlijk wist ik het niet uit de mond van mijnheer Kettle, antwoordde hij, maar ik had wel zoiets in de krant gelezen.

Die leider van de Japanse delegatie had een vrij grote tas bij zich, die hij uw meester na een redevoering overhandigde, nietwaar?

— Ja, en wij begrepen dadelijk dat daar het geld moest inzitten.

— Hebt gij dat óók gezien? zo wendde Sullivan zich tot Hanslet en Shyman.

— Ja, mijnheer, antwoordden de bedienden tegelijk.

— Wie uwer kan mij zeggen wat er toen met het geld gebeurd is?

De butler dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Terwijl de andere heren naar de rookkamer gingen, begaf mijnheer Kettle zich met de tas naar de safe in de kelder van het huis, die er expres voor is ingericht.

— Werd hij daarbij door iemand vergezeld? — door zijn secretaris bijvoorbeeld?

— Voor zover ik weet, niet, mijnheer, ik zag mijnheer Kettle alléén het vertrek verlaten.

— En gij? wendde Sullivan zich tot Hanslet.

— Ik heb mijnheer alléén het vertrek zien verlaten met de tas in zijn hand.

— Misschien weet gij er iets meer van? vroeg Sullivan, terwijl hij zich tot Shyman wendde.

— Ik kan alléén zeggen, dat ik mijnheer in de gang met de tas gezien heb; ik was toen juist op weg naar de rookkamer met een blad verversingen.

— Leek mijnheer Kettle u gehaast toe?

— Hij liep vrij vlug.

— Nu, ik geloof niet dat gij mij verder iets kunt mededelen wat van belang is, zo besloot Sullivan zijn

vragenlijst. Gij kunt nu wel gaan, — maar misschien zal ik u aanstonds nog wel één en ander moeten vragen.

De bedienden verlieten het vertrek, en toen de deur achter hen dicht was, zei Sullivan op zachte toon:

— Het is natuurlijk overbodig een blik in de safe te werpen, want daar zult gij het geld natuurlijk niet vinden. Ik denk, dat de bedrieger uw plaats heeft ingenomen, de tas in één of ander vertrek snel gelidigd heeft, de inhoud in zijn zakken heeft gestoken, en toen weer kalm naar de rookkamer is teruggegaan.

— Wij zullen aanstonds de voorname leden van de Japanse delegatie ondervragen, zei Sullivan, misschien kunnen zij ons iets mededelen, waar wij enige houvast aan hebben. Ik vrees echter dat het vergeefse moeite zal zijn. Wij mogen intussen niets verzuimen om te

trachten de twee miljoen weer terecht te brengen.

— Daar vertrouwd ik op, inspecteur, Mijn naam is er mee gemoeid! riep Kettle uit.

Sullivan had Miss Dorrit een blik toegeworpen, en beide stonden nu op om afscheid te nemen.

Maar ze waren nog niet bij de deur, of Alice die aan het raam had gestaan slaakte een gillette.

Allen wendden zich naar haar om en zagen dat zij met doodsbleek gelaat, half achter het gordijn verborgen, naar buiten wees.

Sullivan, Dorrit Evans en Kettle kwamen toesnellen en wierpen een blik op de straat.

Zij konden zich de ontsteltenis van het meisje nu zeer goed begrijpen. Een taxi had voor het trottoir gestopt, waaruit zoëven Albert Kettle in hoogsteigen persoon was gestapt!

HOOFDSTUK VIII

HOOG SPEL

Toen Raffles, na op zulk een onnavolgbare wijze zijn rol als Albert Kettle te hebben gespeeld, de auto voor het Kensington hotel had weggezonden bleef hij een ogenblik op dezelfde plaats staan, tot de wagen uit het gezicht was en riep toen een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur opdracht hem naar het begin van de Cromwell Street te brengen, stapte daar uit, en legde de weg tot het huis in genoemde straat, waar hij reeds een aantal jaren onder de naam van Lord William Aberdeen woonde, te voet af.

Om niet gezien te worden, ging hij het huis door de tuinpoort binnen, en begaf zich naar zijn werk-kamer, waar een geheime brandkast in de muur was gemetseld.

Uit diverse zakken kwam nu het geld te voorschijn en eindelijk lagen er twee miljoen pond sterling op de tafel, welke Raffles voor de geheime kast had geschoven.

Hij wierp er een peinzende blik op en mompelde:

— Aards slijk. Jawel... maar niemand kan er buiten... Dit geld was bestemd, om een groep kooplieden en speculanten rijker te maken dan

zij al waren. Ik zal er voor zorgen dat er aan dat goud een andere, en betere bestemming wordt gegeven. Het was een zwaar vrachtje, maar niets is zo licht te dragen dan een zware beurs.

Na deze alleenspraak begon Raffles het reusachtige kapitaal zorgvuldig in de brandkast weg te bergen.

Het was verreweg de grootste «slag» geweest, welke hij ooit had gewaagd en gewonnen.

Telkens als hij een stapeltje goud wegzette, dacht hij aan z'n grootse plannen, waarvan er nu wederom een verwezenlijkt kon worden: — een groot tuindorp, dicht bij de hoofdstad in het graafschap Kent te stichten, waar volgens zijn voornemen, oude arbeiders een rustige oude dag zouden kunnen genieten, tegen een zeer geringe vergoeding, welke ruimschoots door hun bij de wet verzekerd pensioen zou kunnen worden bestreden.

Toen al het geld was weggesloten, liet Raffles de geheime kast weer in de muur terugdraaien, en ging naar de bibliotheek, waar hij zich verdiepte in de lectuur van het laatst verschenen nummer van de «Times».

Hij zat hier ongeveer een half uur toen de deur openging en Charles Brand het vertrek binnentrad.

De jongeman, nog altijd als Sir Roger Greenwood vermomd, uitte een kreet van vreugde en snelde op Raffles toe.

— Wat ben ik blij, dat ik je hier veilig en wel zie zitten, riep hij. Ik kan je niet zeggen, hoe ongerust ik was!

— Waarom toch, Charles, zei Raffles rustig. Van het ogenblik af, dat bleek, dat zelfs de familieleden van Kettle mij niet herkend hadden, bestond er niet de minste reden voor ongerustheid.

— Alles goed en wel, maar er konden zich nog allerlei complicaties voordoen.

— Maar zou je je nu maar niet van die vermomming van Kettle ontdoen?

— Neen, daar wacht ik nog even mee; ik wil mij de moeite besparen, morgen opnieuw mijn gelaat te moeten veranderen.

Brand keek Raffles met open mond aan en stamelde:

— Wát zeg je daar? Morgen? De zaak is nu toch afgelopen?

— Nog niet geheel en al, amice, antwoordde Raffles glimlachend.

Nu onze vriend Kettle voorlopig uit de circulatie is verdwenen, kan ik niet inzien, waarom ik van dit feit niet tot het uiterste zou profiteren. De vent heeft zo veel geld, dat hij zelf niet weet hoe rijk hij is en ik heb vertrouwen, dat hij ergens in een zijner brandkasten nog een groot bedrag klaar heeft liggen, dat eveneens bestemd is voor de Engels-Japanse Handelonderneming.

— Dat is best mogelijk, maar wil je hem dat nu ook afnemen?... Het is niet om te geloven. Daar zit een man, die zoëven het geweldige bedrag van twee miljoen in handen heeft weten te krijgen en wat is daarna zijn eerste gedachte? Om er nog meer bij te gaan halen. Ik moet zeggen, het gaat mijn begrip te boven...

— Kom, kom... dat meen je niet. Het is de natuurlijkste zaak der wereld, hernam Raffles kalm. Men moet de fortuin altijd een beetje tegemoet komen.

— Goed — maar men mag het geluk niet tarten!

— Dat doe ik niet. De zaak is volkomen ongevaarlijk. Ik zal trouwens geen tien minuten in het huis van Kettle blijven. De tijd om even zijn brandkasten na te zien — en ik vertrek, om niet meer terug te keren.

— Maar de echte Kettle?

— O, die blijft nog morgen tot minstens twaalf uur bewusteloos. De sigaret met bedwelmende stof heeft goed gewerkt.

— Weet je dat wel zeker? vroeg Brand, en ligt Kettle daar nu wel veilig, in die kamer van het pension, die je opzettelijk voor dit geval hebt gehuurd?

— Absoluut. Ik heb op alles gerekend. Trouwens, ik heb de hospita last gegeven, dat onze vriend niet vóór twaalf uur mocht worden gewekt.

— Als men maar niet vóór dat uur is gaan kijken.

— Daar is geen reden voor. Zo'n hospita heeft nog wel wat anders te doen.

— Alles goed en wel — maar ik gaf er een lief ding voor, als je maar weer goed en wel hier terug was van die gevaarlijke onderneming. Beloof mij in ieder geval dat je voorzichtig zult zijn. Ik weet het niet, maar er is iets, dat mij zegt dat ditmaal alles niet zo vlot zal verlopen.

— Ik beloof je dat ik goed zal oppassen, zei Raffles. En nu moesten wij maar eens naar bed gaan, want het is al laat, en ik moet nog enkele maatregelen nemen.

Allesbehalve gerust begaf Brand zich naar zijn slaapkamer, vast besloten een oogje in het zeil te houden, al zou hij daarvan niets aan de Grote Onbekende mededelen.

Raffles stond vroeg op, overtuigde zich er van dat zijn vermomming niets geleden had, zette de pruik weer op, trok de kleren van Kettle aan, vergewiste zich dat diens sleutels zich in de broekzak bevonden en verliet het huis, ook ditmaal weer via de tuinpoort.

Hij riep in de Cromwell Street een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van Kettle op.

Daar gekomen, stapte hij uit en zond hem weg.

Hij haalde zijn sleutelbos te voorschijn en opende de voordeur.

De vestibule was geheel verlaten, en er waren geen bedienden aanwezig, om zijn overjas aan te nemen.

Hij hing zijn jas dus zelf aan de kapstok, en ging de trap op, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de werkkamer van Kettle bevond.

Boven op het portaal, kwam hij een bediende tegen.

Raffles keek de man even in het gelaat... en zag op dat gelaat iets, dat hem, doorkneet mensenkenner als hij was, niet bijster beviel.

— Hm... er is hier iets wat mij niet aanstaat, mompelde hij voor zich heen. Het is zo vreemd stil in huis. En het gezicht van die bediende was ook al niet bijster geruststellend... John Raffles, ik geloof dat je een fout hebt begaan, maar die is misschien nog goed te maken. Misschien heeft het toeval gewild dat de sigaret, welke onze man te roken kreeg, een beetje al te lang heeft gelegen en dat de bedwelvende kracht verminderd is, hetgeen dus wil zeggen, dat Kettle vroeger uit zijn bewusteloosheid is ontwaakt dan waarop ik gerekend heb. Het is dus zaak om op te passen... Ik geloof dat het beter is om kalm rechtsonkeert te maken, en met stille trom te vertrekken.

Raffles had juist dit voornemen gemaakt, toen hij de treden van de trap hoorde kraken onder de voetstappen van enige personen, die blijkbaar hun best deden zo zacht mogelijk te lopen.

— Aha... dus zover is het al... mompelde hij. Dan is de terugweg mij dus afgesneden. Dat komt er van, als men wat al te veel op zijn goed gesternte vertrouwt. Welnu, dan kan alleen list ons nog redden.

Raffles opende met de sleutels van Kettle het grote schrijfbureau, trok een paar laden open, nam papier en vulpen, en begon te schrijven.

Hij kon nog geen woord hebben neergeschreven, of de deur vloog open en drie mannen verschenen op de drempel, waarvan er twee met een revolver gewapend waren.

Die twee mannen waren Kettle

en detective-inspecteur Sullivan, de derde was de butler Jackson.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd een tweede deur opengeworpen, die zich naast het schrijfbureau bevond en daar verscheen Miss Dorrit Evans. Ook zij had een kleine revolver in de hand, welke zij op de man aan de schrijftafel richtte.

Raffles had zijn pen neergelegd en riep nu met meesterlijk gespeelde verbazing:

— Wat moet dat verbeelden?

— Dat moet verbeelden, John Raffles, dat er aan je spel eindelijk een einde is gekomen en dat wij je nu te pakken hebben, liet de kalme stem van Sullivan zich horen.

Raffles was opgestaan en keek de detective wezenloos aan.

— Raffles?... Raffles?... stamelde hij. Wat bedoelt gij? Wie zijt gij eigenlijk, mijnheer?

— Ik ben politiebeampte, evenals deze jonge dame. Tegenstand baat niet, dus volg ons bedaard anders gebeuren er ongelukken.

— Ik geloof dat ik hier met een troep gekken te doen heb! riep de gewaande Kettle nijdig uit. Doe dadelijk die revolvers weg of ik roep de bedienden!

Nu pas scheen hij zijn dubbelganger in het oog te krijgen.

Hij slaakte een kreet van gevelnde verrassing en riep:

— Wat is dat voor een carnavalsgrap? Willen jullie mij nu eens eindelijk zeggen wat dit allemaal te betekenen heeft? Jackson — hoe kom je er toe, die heren onaangediend bij mij binnen te laten?

De butler keek met verdwaasde blikken van zijn meester naar de man die aan de schrijftafel zat en stotterde:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, er moet een vergissing in het spel zijn — ik dacht dat deze heer hier...

Hij wees op zijn meester, die met bleek gelaat bij de deur was blijven staan.

— Geloofst gij, dat die heer aan de schrijftafel uw meester is? vroeg Sullivan de onthutste butler.

— IK... ik geloof... ik weet het niet zeker... mijnheer... Ik weet niet wat ik er van moet denken...

— Hij weet niet wat hij er van moet denken, herhaalde Raffles minachtend. Ik zal je een beetje op streek helpen, vriendlief, zei Raffles droogweg. Waarom die man zich als mijn dubbelganger vermomd heeft, weet ik niet, maar in ieder geval is hij een bedrieger.

Maar nu trad Kettle ziedend van woede naar voren en riep:

— Waar heb je mijn twee miljoen pond gelaten, schurk?

— Schurk?... Schurk?... wat doe je in mijn huis, schavuit? riep Raffles met even grote stemverheffing.

— Een ogenblik, kwam Sullivan tussenbeide. Dit schreeuwen dient tot niets. Een van u is natuurlijk de bedrieger — en zeer waarschijnlijk John Raffles, daar hij de enige is, die zoiets zou durven ondernemen. Ik heb geen lust mijn tijd te verbeuzelen, met naar uw tegenstrijdige uiteenzettingen te luisteren. Wij gaan eenvoudig naar Scotland Yard, waar men uw beider identiteit wel zal vaststellen.

— Maar dat kan hier gebeuren! riep Raffles, vóór de echte Kettle het had kunnen doen, die blijkbaar ook iets dergelijks van zins was geweest. Geloofst gij dat mijn eigen vrouw mij niet zou herkennen.

Sullivan scheen zich even te bedenken en zei toen kortaf:

— Het is goed. Ga mevrouw en de twee jonge dames vragen of zij aanstonds hier komen.

Dat bevel was gericht tot de butler, die zich haastte het vertrek te verlaten.

De drie dames waren zeker dicht in de buurt geweest, want even later traden zij binnen en slaakten tegelijk een luide kreet van verbazing en schrik bij het zien der beide Kettles, die zo sprekend op elkander

leken als twee druppels water.

Sullivan trad dadelijk op de drie dames toe en vroeg:

— Wees zo goed, dames, mij te zeggen wie van deze twee heren uw echtgenoot, respectievelijk uw vader is.

En nu beleefde men het, dat zelfs de vrouw en de dochters van de oliekoning aarzelden.

Maar toen Alice wat nauwkeuriger naar de echte Kettle had gekeken riep zij eensklaps:

— Dit is vader! Kijk maar naar dat schrammetje op zijn gezicht; hij heeft zich gisteren bij het scheren per ongeluk met zijn Gilettemesje gesneden!...

Allen dromden op Kettle samen om naar het kleine, bijna onzichtbare, bijna geheelde wondje te kijken en hiervan maakte Raffles gebruik.

Met de snelheid der gedachte was hij bij het raam, en sloeg in het voorbijgaan de revolver uit de hand van Miss Evans.

Hij rukte het raam open en stond op het balkon.

In een oogwenk slingerde hij zich over de leuning, om een regenpijp te grijpen, die daar langs de huismuur liep.

Sullivan was opgesprogen en snelde naar het balkon, hij blies op zijn fluitje, welk sein aanstonds van beneden werd herhaald.

Daar stond een politieauto geparkeerd en toen Raffles de begane grond bereikte, voelde hij zich door een zestal sterke armen omvat.

Raffles telde de koppen — en begreep dat hij zich voorlopig moest geven...

Sullivan en Miss Evans waren spoedig beneden, en een straal van zegepraal schoot uit de donkere ogen van de detective, toen hij zijn gevreesde tegenstander daar geboeid en machteloos zag staan voor de auto.

— Dadelijk naar Scotland Yard,

mannen! beval Sullivan. Die man is John Raffles.

Raffles moest in de auto stappen en Sullivan kon niet nalaten te zeggen:

— Nu geloof je toch zeker wel, dat er een einde aan je loopbaan is gekomen.

— Misschien, antwoordde Raffles laconiek.

Hij had even omgekeken en een donkergrijze, grote auto gezien welke eensklaps was komen opduiken, zonder dat men had kunnen zien van waar. Ook had hij een scherpe straatjongenskreet opgevangen, die hem niet onbekend voorkwam...

De weg naar Scotland Yard voerde gedurende enige tijd door drukke straten, en men kon niet steeds zo snel rijden als Sullivan wel gewent had.

Op de hoek van Holbornviaduct en Farringdon Road was een verkeersopstopping en zelfs de politie-auto, welke anders vrijelijk overal mag passeren, kon er onmogelijk door.

De grijze auto was nu vlakbij.

Deze wagen werd bestuurd door een nog jonge man met een klein blond kneveltje, en een grote pet op, waarvan de klep diep in de ogen was getrokken.

Even later kwam er weer beweging in de file van voertuigen en de politie-auto kon doorrijden.

De grijze auto reed nu vlak naast die wagen en wat er nu gebeurde, geschiedde zó verbijsterend vlug, dat van de zes agenten later niemand met juistheid had kunnen oververtellen hoe het eigenlijk in zijn werk was gegaan.

De grote grijze auto kwam te dicht bij, en het volgend ogenblik had er een zijdelingse aanrijding plaats.

Op hetzelfde ogenblik hief Raffles zijn geboeide handen, tot vuisten gebald op, en trof er Sullivan zó geducht mee onder de kin, dat de inspecteur achterover in de auto viel.

Voor hij zich weer had kunnen oprichten, was Raffles met de vlugheid van een aap, van de slingerende wagen, in de grijze auto gesprongen.

En terwijl de gehavende politie-auto nog een eind voorbij de straat stooft zwenkte de chauffeur van de grijze auto behendig een zijstraat in, en reed met razende snelheid weg.

Een ogenblik later sloeg de chauffeur opnieuw een zijstraat in, en was verdwenen.

Bleek van woede kwam Sullivan met ledige handen op Scotland Yard aan, en gaf bevel dadelijk naar alle kanten een beschrijving van de grote grijze auto te laten omroepen.

Er rijden veel grote grijze auto's door de straten van Londen en daar

men geen nummer kon opgeven, was het hopeloos zoeken.

Men zou dit zoeken reeds lang gestaakt hebben als men geweten had, dat de bewuste wagen met Charles Brand aan het stuurwiel, en Raffles, geheel van zijn vermomming ontdaan, zonder haast de garage van het huis aan de Cromwell Street aldra was binnen gereden.

Toen de twee vrienden tegenover elkander stonden in de bibliotheek stak Raffles zijn vriend glimlachend de hand toe en zei:

— Ik moet je hartelijk bedanken Charles, voor je kordaat optreden, want bijna was aan mij het spreekwoord voltrokken:

WIE HET ONDERSTE UIT DE KAN WIL HEBBEN, KRIJGT HET LID OP DE NEUS.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

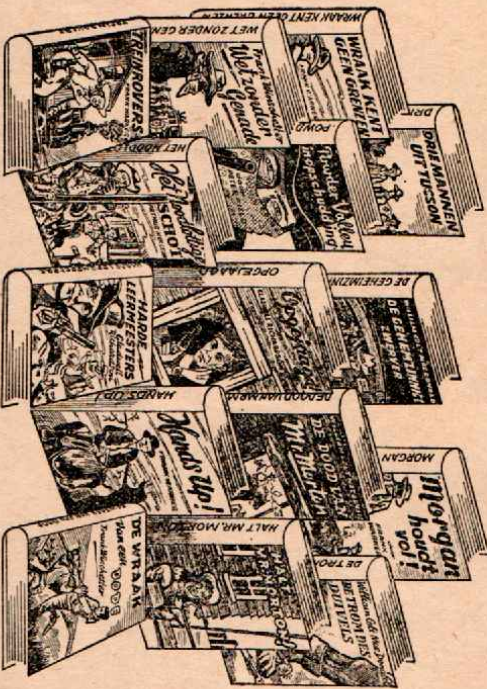
De verdwenen diamanten

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Treinvroers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlotige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leerncesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Warner
6. **Wet zonder Genade** door Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgehaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** door William
11. **Wraak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dulveels** door William Colt MacDonald

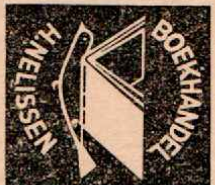
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L. _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007